

ARIPİ

Numărul 6

Aprilie 2007

ROMANEȘTI

ACTIVITĂȚI

REPORTAJE

INFORMATII

POVESTIRI

INTERVIURI

Revistă editată de Asociația Comunității Românești din Australia de Sud

© Copyright 2006- 2007

Din cuprins

Activitati in luna martie

Irene Krastev Award

Festival Film Scurt Metraj

Artisti romani in Australia

Experienta de emigrant

Jocuri Mondiale

Interviu Voluntari

Amintiri din razboi

Misiune de caritate

Drumul spre Besc

Poezii

Informatii utile

Stimați cititori,

Ultimele două luni au fost extraordinar de bogate în activități și evenimente la care membrii comunității românești din Adelaide au fost direct implicați. Putem spune că acest număr al revistei, al doilea apărut în 2007, a adus un suflu nou și, pentru prima dată, avem un număr extraordinar de mare de colaboratori. Articolele, interviurile și povestirile sunt variate, interesante și sperăm că vor fi citite cu interes de toată lumea.

Așa cum ne-am propus de fiecare dată, căutăm să includem în revistă cât mai multe informații, povestiri, articole și interviuri care să reflecte atmosfera din diaspora românească din Australia de Sud. Pentru prima dată avem doi colaboratori din Perth, Australia de Vest, care ne-au trimis manuscrisele lor pentru publicare și cărora le mulțumim foarte mult. Este vorba de domnul George Deleanu cu povestiri din timpul celui de-al doilea război mondial, și domnul Constantin Oprănescu, care desfășoară o misiune de caritate și ajutor pe lângă Biserica Baptistă din Perth. E o dovadă în plus că și românii din celelalte state din Australia simt nevoia să scrie în limba natală și suntem foarte bucuroși că revista noastră se bucură de succes și este citită și de alți români din Australia și nu numai.

În ordine cronologică la începutul lunii martie a avut loc premiera de la Irene Krastev Award cu doamna Barbra Schneider printre finaliste. E o realizare deosebită pentru comunitatea noastră și dovedește că avem oameni de valoare cu care ne mândrim. Festivalul filmului de scurt metraj din Adelaide a scos în evidență talentele locale și menționăm că filmul realizat de Andrada Tudor, "Larevedere", s-a bucurat de un mare succes.

Din ciclul artiștii români din Adelaide prezentăm în acest număr al revistei interviul realizat cu talentata artistă Amalia Alpăreanu, ale cărei tablouri au fost expuse la foarte multe expoziții și galerii de artă în Adelaide. Doamna Dorina Theodora Michas continuă seria de povestiri legate de experiența ei de emigrant în Australia. "Drumul spre Bécs" este o poveste adevărată, scrisă cu talent, pe care o vom prezenta în mai multe numere consecutive ale revistei, și care ne răscolește puțin memoriile și aducerile aminte de anumite perioade și vremuri din România. Autoarea semnează cu pseudonimul Diastra.

Evenimentul sportiv care a avut un mare ecou în presa locală și internațională a fost Jocurile Mondiale ale Polițiștilor și Pompierilor din Adelaide. Desfășurat pe perioada 16-25 martie competiția a atras un număr mare de participanți din peste 60 de țări ale lumii, inclusiv România. Pe parcursul jocurilor membrii comunității românești au fost alături de sportivii români, fie ca voluntari înscriși la jocuri, fie ajutând cu cazarea, transportul și participarea la diverse activități sportive. Detalii despre medaliile de aur obținute de sportivii români sau alte competiții la care au participat și interviurile realizate cu domnul căpitan Vlad Andrei Dinu și colonel inginer Ioan Mireș le veți citi în detaliu în paginile revistei cât și pe website-ul asociației. Felicităm în mod deosebit pe Adrian Cracea, care a ajutat cu cazarea și transportul unor sportivi români, cât și pe Vlad Baclagian și Raluca Simtion pentru munca de voluntariat depusă pe parcursul jocurilor. Interviul realizat cu cei trei voluntari români la jocuri sperăm să vă ofere câteva informații și detalii despre ce a însemnat această muncă de voluntariat și care a fost rolul asociației. Primim în continuare și publicăm poeziile scrise de poetul Chris Tănăsescu de la Grupul Margento, căruia îi mulțumim foarte mult.

Alte informații utile sunt legate de cum se poate reduce împrumutul la casă, articol scris de Tibi Stoian, cât și informații legate de diferite modalități în care se practică fraudă și modul în care identitatea altor persoane poate fi folosită în diferite scopuri, articol trimis de Adrian Nicolau.

Dintre activitățile organizate de asociație în cursul lunii martie menționăm pregătirea de mucenici la Biserica Baptistă Română, o seară românească la clubul german cu mâncare tradițională românească și invitații de onoare polițiștii și pompierii prezenți la jocuri, plus întâlnirea din parcul Belair cu ocazia sărbătorii Sfințelor Paști. Poze de la majoritatea activităților pot fi accesate pe website-ul asociației: www.freewebs.com/romaniancommunity

Anunțuri importante sunt legate de expoziția de costume populare românești și obiecte de artizanat de la primăria din City. Totodată cu această ocazie va avea loc și o expoziție la primărie cu tablouri pictate de artiștii români.

În încheiere mulțumim foarte mult tuturor colaboratorilor la acest număr al revistei, atât de variat și interesant. Așteptăm ca de obicei sugestiile și propunerile dumneavoastră referitoare la modul în care putem îmbunătăți conținutul revistei, pe care le puteți face fie în scris, contactând direct asociația, fie pe website: www.freewebs.com/romaniancommunity

Liliana Stoian

Pe prima pagina: George Gabriel Petrescu

Activitățile desfășurate de asociație

Mucenici

Luna martie oferă multe prilejuri de bucurie românilor de pretutindeni, începând cu tradiționalul mărtisor, continuând apoi cu serbarea, pe 8 martie, a Zilei Internaționale a Femeii și pe 9 martie serbarea Sfinților Mucenici. Anul acesta asociația a hotărât să serbeze ziua celor patruzeci de mucenici printr-o activitate culinară în care să învățăm să pregătim atât mucenici moldovenești, cât și așa numita "ciorbă de mucenici" care se prepară în zona Munteniei. Activitatea a avut loc la Biserica Baptistă Română din Mile End, sâmbătă 17 martie 2007.

Cine sunt cei patruzeci de mucenici, ce ne spune istoria? Pe scurt, legenda spune că cei 40 de mucenici erau soldați creștini, aflați în slujba împăratului roman păgân Licinius în secolul IV. Trei dintre ei, Chirion, Candid și Domnos erau foarte pricepuți în studiul Scripturilor. Aflând despre credința lor, Agricola, guvernatorul Armeniei, i-a silit să se închine idolilor. Refuzând, au fost întemnițați timp de 8 zile, bătuți cu pietre și ademniți cu daruri. Prin semne divine au fost însă întăriți în dreapta credință. În cele din urmă, guvernatorul i-a condamnat la moarte prin înghețare în lacul Sevastiei. Unul din cei 40 a cedat și a ieșit din lac, dar a murit pe loc. Locul lui a fost luat de un soldat. În aceea noapte s-au petrecut mari minuni: apa lacului s-a încălzit, gheața s-a topit și 40 de cununi strălucitoare au pogorât asupra mucenicilor. În zori, au fost scoși vii din lac, li s-au zdrobit fluierile picioarelor și au fost lăsați să-și dea suflitele. Rămășițele lor au fost arse, iar cenușa aruncată în lac. Moaștele lor au fost răspândite la diverse biserici din spațiul ortodox.

În tradiția populară există diferite obiceiuri legate de această serbare, în unele zone ale României de exemplu se obișnuiește să se meargă la pescuit pe 9 martie și să se prindă 40 de pești. În Adelaide noi ne-am mulțumit numai să pregătim acest preparat dulce și bun, sub formă de covrigei în formă de opturi, numit mucenici. Au fost prezenți în jur de 50 de persoane și pentru mulți din cei prezenți a fost o ocazie bună nu numai să dea o mână de ajutor la pregătirea lor, dar să și aibă ocazia să mănânce această mâncare tradițională, pentru unii fiind ceva cu totul nou. Ca invitați de onoare au participat și pompierii sportivi prezenți la Jocurile Mondiale ale Polițiștilor și Pompierilor din Adelaide. Am pregătit atât mucenicii moldovenești cât și pe cei munteniești, la sfârșitul zilei toată lumea a fost încântată, dovadă că nu a rămas nimic neconsumat!

Mulțumim mult organizatorilor și comitetului de la Biserica Baptistă Română pentru că ne-au pus la dispoziție spațiul pentru această activitate, combinată și cu un BBQ plus tenis de masă.

Mulțumim mult tuturor celor care ne-au ajutat la prepararea mucenicilor și la BBQ (sperăm că nu am omis pe nimeni): Tatiana Schneider, Barbora Schneider, Raluca Simțion, Cristina Petrescu, Simina Stoici, Diana Strenc, Mara Bouariu, Elena Hrelescu, Gabriela Stoici, Simona Bondor, Luminița Spiridon, Traian Hrelescu, Vasile Spiridon, Vlad Baclagian.

O seară românească la clubul german

Spre sfârșitul lunii martie asociația a organizat o seară românească la clubul german, unde s-a servit o masă tradițională românească cu sărmăluțe și mămăligă. Cum aceste preparate culinare românești nu sunt prea des întâlnite prin Adelaide, a fost o ocazie bună să ne adunăm în jur de 50 de persoane dornice să testeze sărmăluțele pregătite de domnul Emerich Butiurcă și soția lui Eva, ambii având un business de mulți ani la acest club.

Cum ziua a coincis și cu perioada în care au avut loc Jocurile Mondiale ale Polițiștilor și Pompierilor în Adelaide, am profitat de ocazie să-i invităm și pe sportivii români la club. Asociația a felicitat pe câștigători și a înmănat certificate de participare la jocuri la toți sportivii, care au plecat cu amintiri plăcute despre comunitatea românească din Adelaide.

Picnic în parcul Belair

Asociația a invitat pe toți membrii comunității românești din Adelaide la un picnic în parcul Belair cu ocazia sărbătoririi Sfințelor Paști. Au fost prezente în jur de 70 de persoane. Ziua a fost excelentă, amatorii de sport au avut ocazia să joace tenis, volei sau fotbal, în timp ce alții au preferat să facă o mică plimbare pe aleile parcului. Nu au lipsit buna dispoziție și mâncărurile tradiționale de Paști.

Fotografiile făcute în parc pot fi accesate pe website la:
www.freewebs.com/romanianncommunity/picnicdepaști.htm

Doamna Barbora Schneider Finalistă la Irene Krastev Award

Domnul Van He Lieu, CEO Multicultural SA alături de doamna Barbora Schneider

Aflat la a șaptea aniversare, premiul Irene Krastev s-a bucurat anul acesta de un mare succes în comunitatea românească din Adelaide. În fiecare an, cu ocazia Zilei Internaționale a Femeii, acest premiu este înmănat unei singure femei dintr-o comunitate etnică, ce aparține unei țări unde nu se vorbește limba engleză, pentru munca depusă ca voluntar de-a lungul anilor în comunitatea pe care o reprezintă. Pentru prima dată comunitatea românească din Adelaide a participat la acest premiu, membrii comunității românești propunând ca reprezentante pe Barbora Schneider și Liliana Stoian. Propunerile pentru aceste două candidate au fost făcute în scris, în limba engleză, și înmănate unui juriu de la Migrants Women Lobby Group. Pentru juriu a fost o decizie importantă, au avut de ales și selectat din peste câteva zeci de aplicații reprezentând zeci de comunități etnice. Asociația a fost anunțată că printre cele cinci finaliste la Irene Krastev Award se numără și doamna Barbora Schneider. A fost o bucurie mare pentru noi, românii, să avem în finală pe doamna Barbora Schneider care a făcut cinste comunității românești și ale cărei merite au fost luate în considerare de juriu.

Am participat cu Barbora și cu Adina Schneider la festivitatea de premiere la Stamford Grand Hotel, Glenelg, pe 4 martie 2007. Sala arhiplină. Peste 400 de invitați de la diverse comunități etnice, diferite grupuri și organizații locale și internaționale reprezentând aborigenii, Organizația Națiunilor Unite cu drepturile omului și ale femeii, alte departamente guvernamentale din Australia. În această zi s-a sărbătorit 40 de ani de la reconcilierea națională a aborigenilor și multe dintre participante au menționat în cuvântul lor momente importante din cultura și viața femeilor aborigene, progresele făcute în cursul timpului și activitățile naționale și internaționale la care au participat.

Momentul culminant a fost anunțarea finalistelor de la Irene Krastev Award. Prima finalistă care a urcat pe podium a fost doamna Barbora Schneider. Aplauzele tuturor din sală au salutat prezența românească la festivitate, președinta de la Migrants Women Lobby Group dând citire nominalizării făcute și înmânând certificatul de merit și buchetul de flori doamnei Schneider. Celelalte finaliste au fost reprezentate de Italia, Greciei, Indiei și din Sri Lanka. A fost anunțată câștigătoare a premiului Angela Moretto, din Italia, mai mult pentru meseria pe care o are și care îi dă posibilitatea să se implice și să lucreze zilnic cu oamenii și grupurile comunitare fiind Public Relation Officer la un departament guvernamental.

Dar nu asta contează până la urmă. Absolut toate finalistele au avut contribuții deosebite în comunitățile pe care le-au reprezentat și doamna Barbora Schneider a impresionat pe toată lumea prezentă acolo. A fost cea mai în etate dintre finaliste, cu fața blândă și blajină, cu acel zâmbet cald pe care îl are tot timpul, chiar și când este suferindă. Babi a fost admirată de toată lumea și toate femeile din comitetul de organizare au vrut să aibă o fotografie cu ea.

Domnul Van He Lieu, Directorul de la Multicultural SA, ne-a mărturisit: "Sunt foarte încântat și plăcut impresionat că voi, cei din comunitatea românească, care funcționați de puțin timp ca asociație, ați avut o finalistă la acest premiu. Meritele doamnei Barbora Schneider au fost deosebite și chiar ne fac pe unii dintre noi să ne gândim că nu am contribuit chiar atât la mult în comunitățile noastre. Felicitări pentru această reușită românească și mulțumim asociației pentru că a propus și încurajat persoane din comunitate să fie nominalizate pentru Irene Krastev Award".

Articol scris de Liliana Stoian

Poze de la festivitatea de premiere

Doamna Barbora Schneider alături de Angela Moretto

Aflat la a opta aniversare, Festivalul Filmului de Scurt Metraj din Australia de Sud a scos în evidență valorile și rezultatele deosebite obținute în cinematografia filmului australian, talentele tinerilor regizori, directori, scenografi, compozitori, ingineri de sunet și actori.

Festivalul în sine oferă o posibilitate unică tuturor creatorilor de filme să-și arate talentul, creativitatea și originalitatea începând cu nume deja consacrate și cunoscute în cinematografia locală și terminând cu noile talente care, de pe băncile universităților, își fac intrarea cu succes în lumea filmului. În acest an au fost aleși 93 de finaliști pentru 18 categorii de premii.

Am menționat acest lucru pentru că filmul lui Andrada Tudor, "La revedere", a fost prezentat la acest festival alături de alte filme realizate de studenții Facultății de Film de la Flinders University sau de profesioniști. Printre finaliștii la Festivalul Filmului de Scurt Metraj din Adelaide s-a numărat și Liliana Stoian, care a fost selectată de juriu la categoria Best Performance, datorită rolului mamei interpretat în acest film.

Festivitatea de premiere a avut loc la Academy Cinema City, Adelaide și a fost deschisă de Premierul Statului Australia de Sud, Hon. Mike Rann MP.

În cuvântul introductiv, Premierul Mike Rann a subliniat creativitatea, calitatea deosebită a filmelor prezentate la festival și faptul că industria filmului în Australia de Sud și-a dezvoltat o reputație internațională. Sunt filme deosebite prezentate la festival, unele care ne îndeamnă la meditație, altele filme documentare extraordinare care prezintă lumii întregi probleme majore și scot în evidență talentul deosebit al tinerilor regizori și directori de film. Multe idei noi combinate cu folosirea tehnicilor moderne pentru editare, muzică și sunet au făcut ca toate filmele prezentate să aibă o înaltă ținută profesională.

În prezent arta cinematografică australiană are ceva nou de oferit, a continuat premierul, de la abilitățile tehnice de procesare a imaginilor și a sunetului, la originalitatea subiectelor alese. Guvernul local va continua să suporte și să sprijine arta și cinematografia din Australia de Sud, să încurajeze cât mai mult talentul local și va continua să organizeze festivaluri la nivel național și internațional.

Să o felicităm încă odată pe Andrada Tudor și pe toți românii care au participat la filmări: Dominique Tudor, Mariana Tudor, Lucian Tudor, Traian Hrelescu, Susana Țermure și Liliana Stoian. A fost o muncă în echipă care a necesitat o săptămână de filmări pentru numai 10 minute de vizionare, cu deplasări la fermele de pe Lobethal Road (Basket Range, Forest Range) pentru a crea cadrul natural cât mai apropiat de cel din România. Pentru toți a fost o experiență unică, deosebită și care în final s-a bucurat de un mare succes.

Să-i urăm Andradei mult succes în cariera cinematografică și sperăm să mai avem ocazia să vedem filmele ei prezentate la festivalurile naționale și internaționale care vor avea loc în anii viitori.

Articol scris de Liliana Stoian

Amalia Alpăreanu a emigrat în Australia în 1996.

În România și-a dezvoltat pasiunea, încă de mic copil, pentru a reconditiona cărțile vechi și, chiar de la o vârstă fragedă, și-a dorit mult să ajungă să restaureze și picturi. Ajunsă în Australia Amalia și-a continuat studiile la Visual Arts lucrând în paralel la Librăria de Stat din South Australia pe post de Conservation Officer, muncă ce îi oferă posibilitatea să lucreze cu multe lucruri vechi și de valoare, să le recondiționeze și să le protejeze de alte distrugerii ce pot avea loc în timp. Ca restorator Amalia lucrează de asemenea cu Artlab unde au loc tratamente mult mai complexe pentru protejarea diferitelor obiecte de valoare istorică.

În prezent Amalia studiază la Școala de Artă la Universitatea South Australia. De obicei ea prefera să picteze cu culori de ulei și acrilice, dar este interesată să experimenteze grafit, pasteluri, textile, cerneala, carbune. Stilul ei este divers, de la picturi abstracte, texturate la figuri fine și detaliate.

Inspirația ei provine din literatura, poezie (Blaga, Ștefanescu, Rumi și Khayyám), precum și din filozofia asiatică, sufi și stoică. Lucrările Amaliei sunt expuse în colecții private și publice din Europa și Australia.

Am rugat-o pe Amalia să-mi acorde un mic interviu pentru revistă și ea a fost extraordinar de amabilă să-mi răspundă la o serie de întrebări. Interviul, în exclusivitate pentru revista ARIPI Românești, este prezentat în continuare.

Amalia la State Library of South Australia

1. Povestește-mi ceva despre tine, despre începuturile carierei tale de artist.

Carierea mea de artist profesionist a început mai serios acum câțiva ani, aici, în Australia, și anume când m-am alăturat grupurilor formate de Simina Comănescu și Magda Vacariu. Înainte de a veni aici, pictam deja de câțiva ani buni, deși cele mai multe lucrări erau comenzi și în marea majoritate erau naturi statice și peisaje.

Am început să pictez și să desenez de mică, bunica și tatăl meu erau foarte talentați în arte, bunica fiind cea care m-a încurajat întotdeauna spre pictură.

Tocmai mi-am amintit o întâmplare care mi se pare amuzantă și interesantă în același timp, și anume, când am împlinit 6 ani am primit un set de acuarele chinezești cu niște nuanțe și culori formidabile. Ce m-a atras pe mine cel mai tare nu a fost să le folosesc pentru pictat, ci ca să retușez și să 'învieze' o pictură pe care o avea bunica mea de prin 1900.

2. Am înțeles că pictura a intrat în viața ta ceva mai târziu, după ce ai obținut o altă calificare...

De pictura abstractă doar m-am apucat mai târziu, și anume acum trei ani; când am început să fac pictura abstractă la South Australian School of Art - University of South Australia, că altfel pictez de mulți ani. De asemenea sticlăria a intrat în viața mea mai târziu.

3. Ce-ți place cel mai mult să pictezi? Ce te inspiră?

Nu pot spune că e ceva anume care îmi place cel mai mult să pictez, asta depinde de starea mea sufletească, de inspirație, de anturaj, de tema unei anumite expoziții la care particip, și așa mai departe. De multe ori trec de la un stil la altul; de exemplu în urmă cu câteva luni simțeam nevoia să pictez naturi statice figurative, pe când acum pictez abstract cu textură.

Ce mă inspiră? E greu să răspund la întrebare – de cele mai multe ori 'vizualizez' sau visez o pictură completă sau chiar o colecție, deci într-un fel cam știu 'ce am de făcut', ca să zic așa. Altfel, mă inspiră destul de mult literatura, mai ales poeziile lui Blaga și Ștefanescu, Rumi, Khayyam, filozofia și literatura asiatică.

4. Îmi aduc aminte de expoziția la care ai participat cu grupul de artiste românce din Adelaide în 2006 și țin minte că mi-au plăcut mult tablourile făcute de tine. Multă poezie și culoare în picturile tale. Ce ai mai pictat recent?

Acum lucrez la câteva picturi abstracte cu contraste puternice, dar și câteva lucrări în alb. Sunt fascinată de contrastele dramatice, de aceea folosesc foarte mult negru și diferite tonuri puternice de roșu și albastru; negrul intensifică extraordinar de mult orice altă culoare care i se alătură.

Pe de altă parte, lucrările în alb, cu textură și minimum de culoare, îmi plac tocmai pentru senzația de calm care o dau – albul, fiind cel mai aproape de lumină, implică sau 'cere' meditație. În plus, datorită texturii, lumina în sine joacă un rol foarte important într-o lucrare, 'jucându-se' cu textura creează anumite forme din lumini și umbre.

5. Ce a însemnat Australia pentru tine ca artist? Te-a inspirat în pictură?

Australia înseamnă foarte mult pentru mine ca artist, aici am posibilitatea să experimentez orice legat de artă, și îmi place extraordinar de mult să învăț să lucrez cu diferite medii. Chiar în perioada aceasta, de exemplu, pregătesc o instalație (2x3 m) pentru o expoziție, cu obiecte din hârtie japoneză. De asemenea lucrez cu sticla, textile și diferite alte materiale. M-a inspirat în pictură în sensul că aici am început să pictez abstract.

6. Ai participat la multe expoziții în Australia. Poți să ne povestești câteva impresii, care a fost reacția publicului român-australian vis-a-vis de stilul tău de pictură?

Reacțiile publicului sunt variate și interesante, fiecare răspunde diferit în fața unei anume lucrări sau a unui anumit stil. Unii oameni mi-au spus că cel mai mult le plac lucrările mele abstracte, pe când alții mi-au zis să nu-mi mai pierd vremea cu pictura abstractă ci să mă orientez pe pictura figurativă. Pe mine orice părere mă ajută și îmi place să știu cum îmi sunt văzute și interpretate lucrările, mi se pare chiar fascinant.

7. Ce părere ai despre arta modernă? Despre artiștii tineri?

Îmi plac foarte multe stiluri moderne și tehnici și mi se pare interesant să observ cum evoluează arta în timp. Deși trebuie să recunosc că, de multe ori, și eu îmi pun întrebarea "E artă oare?", în fața anumitor lucrări. Cred că devine din ce în ce mai greu să punem eticheta pe ce e artă și ce nu e artă – și până la urmă totul e o chestie de interpretare personală. Artă evoluează și ea în timp și mi se pare normal să ajungă să cuprindă și tehnici sau stiluri care, unora dintre noi, ni se par mai 'ciudate' sau 'prea intelectuale'. Ar fi tare monoton dacă s-ar picta încă numai în stil flamand, impresionist și așa mai departe.

Mulți artiști tineri au idei foarte interesante și îmi place faptul că au curajul să explore teme mai puțin convenționale. E drept că rezultatul nu e întotdeauna pozitiv, dar totuși sunt cu un pas înaintea celor care nu încearcă nimic nou.

Artista Amalia Alpăreanu: arta abstractă, eliberarea culorilor și a formelor

ARTA

8. Zilele acestea am văzut în Rundle Mall o fată tânără care picta pe pavaj pe Mona Lisa. I-au trebuit vreo două zile să o termine și pictura este acolo, lumea de curioși se oprește, se uită, se fac poze. Care e părerea ta personală despre acești artiști amatori și-aș numi eu, sunt ei mesagerii unui nou curent, a unei noi tendințe în domeniul picturii?

Da, am văzut și eu desenul și trebuie să recunosc că nu e genul meu de artă, dar îi admir, într-un fel, pe acești artiști pentru 'curajul' de a se expune în felul acesta; majoritatea dintre ei studiază artele plastice, iau unii chiar și actoria. Curentul nu e chiar nou, a început în Italia după 1982, prin Kurt Wenner, dar a început să se răspândească peste tot în lume de curând, prin Julian Beever mai ales, un artist englez care a devenit foarte cunoscut pentru iluzia de 3-D creată în desenele pe trotuar.

9. Pregătești acum câteva tablouri pentru mai multe expoziții. Poți să ne oferi mai multe detalii?

Da, lucrez la câteva picturi pentru expoziția care va avea loc luna viitoare (mai) la liceul 'Saint Ignatius', după care în iunie/iulie o să am câteva lucrări la expoziția de la Royal South Australia Society of Arts, din incinta Bibliotecii de Stat, și aș vrea să mă înscriu cu o lucrare și la Waterhouse Prize, organizat de muzeu, dacă reușesc să o termin. Semestrul acesta este extrem de aglomerat pentru mine și am foarte mult de muncit.

10. Care este artistul preferat și cum anume te-a influențat în pictură?

Am foarte, foarte mulți artiști care îmi plac și care m-au influențat într-un fel sau altul, și mi-ar fi foarte greu să îi numesc. De asemenea sunt mulți artiști contemporani, cu care încă mai colaborez și nu aș vrea să las pe niciunul pe dinafară. Sunt însă câțiva artiști timișoreni cărora le datorez mare parte din reușită, dumnealor fiind primii care au contribuit la baza formării mele ca artist: domnul Stelian Acea, lector, pictor și fotograf la Universitatea de Vest, Timișoara, secția Arte Plastice, pentru stilul modern în care ne-a predat desenul și pictura, și nu în ultimul rând, domnișoara Lăcrămioara Fulga, pictor la Atelierul de Pictură al Episcopiei Caransebeșului, pentru sprijin și continuă încurajare.

11. Ce planuri ai de viitor?

Probabil ca orice artist, doresc să expun cât mai multe lucrări în galerii mari atât în Australia cât și în afară. Nu e ușor dar mă străduiesc.

12. Care este motto-ul tău?

Am două care au totuși o oarecare legătură între ele, sau se bat cap-în-cap câteodată: "Follow your heart" și "It's all a matter of choice". Mi se pare că în limba engleză au mai mult înțeles decât în limba română.

13. Am întrebato și pe Magda și te întreb și pe tine: lucrezi la mai multe tablouri în același timp?

Da, de cele mai multe ori, și mai ales din cauză că lucrând în ulei durează ceva timp până se usuca straturile, deci e mai productiv să lucrez la câteva picturi în același timp.

14. Cum îți îmbini viața de familie, de mamă, cu cea de artist?

Nu e chiar ușor, dar totuși se pare că merge din ce în ce mai bine. Am foarte mult sprijin și ajutor din partea soțului și a fiului meu. Ba chiar mai mult, sper ca în viitorul apropiat să lucrez împreună cu soțul la o instalație pentru o expoziție. "Fingers crossed", cum s-ar zice aici.

15. Dacă ar fi să le dai sfaturi tinerilor talentați care se apucă de artă, care anume ar fi acestea?

Încerc să nu dau sfaturi în general ci mai degrabă să încurajez; dar filozofia mea este, așa cum am zis și mai sus, să urmeze ceea ce le place. Aici aș fi contrazisă de foarte multă lume, dar eu sunt dovada că se poate reuși, nu mă refer numai în artă. Dar să fie conștienți, totuși, că și sacrificiile sunt pe măsură.

Amalia, îți mulțumesc mult de tot pentru interviul acordat. Îți dorim mult succes în continuare la expozițiile pentru care te pregătești și în cariera profesională.

Interviu realizat de Liliana Stoian

Between Dreams II

Between Dreams

Elements

Green Apples

Inner Beauty

De la stânga la dreapta: vărul Bebi, fratele lui Tache, prietena Maria, părinții Victoria și Dumitru

Vărul Tache

Dorina Michas în fotografia făcută pentru pașaport

Familia noastră în București și bunica Maria (din partea mamei)

Nelu înainte de plecare, eu și părinții

Era să emigrăm în Australia cu toată familia-adică eu și cu părinții mei fiindcă fratele meu plecase mai înainte și era deja stabilit în Australia. Venise aici la vârsta de 17 ani fără să cunoască limba engleză și fără nici un prieten sau cunoscut. La început a fost exploatat de un om bogat care avea o fabrică de tutun în Queensland, și care îl plătea foarte puțin și îl punea să lucreze și weekend-urile acasă la el: să-i sape în grădină, să-i facă cumpărăturile, să-i curețe casa și așa mai departe. Se purtau frumos cu el și el și soția lui însă îl foloseau ca un sclav. Necunoscând pe nimeni în țara asta el nu putea apela la nimeni și a suferit destul în primii doi-trei ani.

Fiind băiat deștept, a învățat engleza la perfecție și a plecat, s-a dus în Kalgoorlie la mine unde se puteau câștiga bani buni. Cei mai mulți muncitori acolo nu vorbeau engleza deci el a profitat de ocazie și a devenit și translatorul lor. În același timp emigrase și primul meu văr Tache din Brăila, și au muncit împreună pentru câteva luni și au strâns bani buni.

Era ajunul Crăciunului și fratele meu i-a spus lui Tache :”Mergem în Adelaide să petrecem Crăciunul și să ne și odihnim puțin căci am lucrat destul”.

Vărul meu era foarte harnic și trimisese și destui bani acasă la părinții lui, deci i-a zis fratelui meu că el mai stă să ia leafă dublă. Așa era destinul lui și așa i-a fost scris !... A doua zi după ce a plecat fratele meu din Kalgoorlie, s-a dărâmat o galerie întregă și vărul meu a fost îngropat dedesubt. A pățit contuzie, șoc și leziuni corporale: fracturi, rupturi de ligamente. Atunci nu existau legile care să protejeze pe muncitori și l-au pus pe un vapor și l-au trimis înapoi în Rodos unde locuia familia sa. A fost internat la un spital de psihiatrie căci manifestase shizofrenie din cauza accidentului și a murit după 3 luni în spital la vârsta de 28 de ani!

Eu mă pregăteam atunci să plec în Australia și m-am dus să-l vizitez. Îl iubeam ca pe un frate fiindcă eram primi veri din partea tatălui meu. Când m-a văzut a fost foarte bucurat dar eu nu i-am spus că plec căci dacă cineva menționa numele Australiei el făcea o criză de nu-l putea calma nimeni. Deci eu mi-am luat ramas bun, i-am promis că îl mai vizitez și am plecat.

Când am sosit în Australia, am fost primită de fratele meu și el m-a întrebat dacă am călătorit bine cu avionul. Călătoria durase 5 zile și 5 nopți și eram obosită moartă. Avionul cu care venisem era un model vechi care fusese recondiționat să aduca numai emigranți datorită faptului că, la vremea respectivă, canalul Suez era închis din cauza diverselor probleme. Am fost întrebată de ambasada australiană dacă vreau să vin singură căci au permis să vină numai tineretul fără familiile lor. Părinții mei nu vroiau să mă lase să plec singură fiindu-le frică că poate ne despărțeam pentru totdeauna, dar eu am acceptat. Am avut voie să iau numai 20 de kilograme cu mine , adică o valiză și o geantă mică cu lucrurile personale. Restul le-am pus în două cutii care au venit abia după 8 luni!

Cum am spus mai înainte, avionul era vechi, fără curele la scaune, și dacă se sculau mai mult de două persoane în picioare, botul mergea jos și coada avionului în sus! Eram vreo sută de persoane toți între 16 și 22 de ani, tineri, cântam și glumeam pe tot drumul. Am avut o călătorie foarte frumoasă. De două-trei ori am avut probleme tehnice cu motorul. Luase foc și am făcut o aterizare forțată de două ori pe drum. Mie nu mi-a fost frică căci nu-mi dădusem seama că fusesem în pericol. Când fratele meu m-a întrebat dacă călătoria a fost plăcută i-am răspuns : "Da, însă motorul s-a cam încălzit prea mult și a luat foc de două ori, dar n-a fost nimic!"

El a holbat ochii și s-a uitat la mine și m-a întrebat: "Și tu crezi că avioanele iau foc pe drum și aterizează așa din senin fără nici un motiv?"

Știu la ce vă gândiți! Așa de proastă eram? Nu, însă nu mai călătorisem cu avionul și credeam că este ca și o mașină căreia i se încălzește motorul când este veche și o folosește cineva prea mult.

Asta despre călătoria mea. Fratele meu pleca toata ziua la servicii și rămâneam singură ca un cuc. Nu cunoșteam nici eu pe nimeni și cu toate că studiasem limba engleză și mă puteam înțelege foarte bine mă simțeam foarte singură. Au trecut câteva luni până să mă obișnuiesc cu viața într-o țară nouă așa de diferită față de țările europene, dar cu timpul am obținut un serviciu, m-am căsătorit, mi-am făcut o familie și m-am încadrat în țara mea nouă.

Au trecut mulți ani de atunci dar, când mă gândesc la toate lucrurile care s-au întâmplat între timp și toate experiențele prin care am trecut, mi se pare că toate sunt ca o poveste pe care o citesc și care nu mă mai privește pe mine. Emigrantul este ca un pom matur pe care îl dezrădăcinezi din locul unde a crescut și îl pui în altă parte. Poate prinde, însă rădăcinile popului nu mai sunt așa de adânci și de solide fiindcă inima lui este întotdeauna împărțită în două, lipsindu-i țara în care s-a născut, și obișnuindu-se cu noul fel de viață în țara lui cea nouă!

Autor: Dorina Theodora Michas

Din amintirile lui George Deleanu
Perth, 2005, Australia de Vest

Prima parte

Cu nostalgie, gândurile-mi zboară spre Țara Românească, țara natală. Acolo este frig, este iarnă și este viscol. Focul se stinge încet, încet în sobă. Stelele sclipesc pe boltă printre norii pufoși de zăpadă. Fulgii stau să umple văzduhul.

Este seara de Crăciun...aceeași seară care se repetă și acum. Mă întorc cu 61 de ani în urmă, la o seară de Crăciun care mi-a marcat restul vieții. 61 de ani în urmă, o viață...

Era seara de Crăciun, anul 1944. Iarnă grea. Parcă văd, parcă totul este aievea, nu am uitat nimic. De fapt, Serghei mi-a adis aminte de jurământul meu cu toate că el nu știa de el. Serghei era un soldat beat mort, murdar, nebărbierit, și...rus. Tot vagonul de marfă cu care călătoream de câteva săptămâni era plin de soldați ruși, veșnic bieți și gălăgioși. Beau tot ce le cădea în mână, fumau mahoarcă și jucau cărți...pe păduchi.

Serghei mi-a amintit de legământul meu. Iată cum:

Trenul staționa de câteva ore. Nu aveam trecere liberă. Doar trenurile cu armanent, avioane, tancuri, treceau cu viteză pe celelalte linii, noi rămâneam pe loc. Noi eram o garnitură cu cai pentru front. Stăteam în vagon și jucam cărți în jurul focului când au început să tragă clopotele în acel mic cătun unde ne oprisem, Recaș. Serghei a strigat la mine:

-Tâ, Cristian?

Eu m-am apărât:

-Niet, la George!

Rusul m-a înjurat pe limba lui, și-a făcut o cruce mare peste pieptul lui osos, peste mantaua neagră de fum. M-a mai încercat odată:

-Tâ Cristian?

Atunci l-am înțeles și am auzit clopotele bătând în sat. M-am luminat la față:

-Da, sa, la cristian. George creștin, și mi-am făcut și eu o cruce mare.

Sigur că eram creștin. Străbunicul meu făcuse parte din reforma lui Ian Huss. Fusese exilat în Banat. El a rămas catolic și toate generațiile după el până la mine.

-Tâ Cristian, continuă Serghei, este Crăciun. Hai să furăm țuică și cârnați din satele din prejur. Haidem, haidem, este Crăciun.

Dar eu, ca un fulger, mi-am adus aminte de jurământul meu și am strigat la el:

-Niet, niet, eu nu merg cu tine la furat, eu am un drum de făcut de unul singur.

Mi-am tras cismele în picioare, mantaua pe mine, rucsacul în spate și mi-am încins revolverul. Am privit prin ușa vagonului întredeschisă. Un val de frig, întuneric și zăpadă m-a înfiorat. Eram în Recaș, loc bine cunoscut de mine. Am împins ușa vagonului larg deschisă și am sărit în zăpadă. După mine Serghei a strigat:

-Kuda? Unde te duci, Rumunski ofițer?

Eu m-am ridicat din zăpadă și în timp ce-mi scuturam mantaua de lapoviță și noroi, am strigat la el, depărtându-mă grăbit:

-Să mă însor, mă duc să mă însor, așa să ști...

Apoi am strigat tare, să răsune norii de zăpadă:

-Mă însor, azi e seara de Crăciun, trebuie să mă însoor!!!

Cum vine asta, de unde așa o ambiție la mine, un tânăr locotenent, obosit, flămând și înghețat? Cum vine asta? Iată cum.

În urmă cu câteva săptămâni, cine mai știe precis când, timpul era amestecat și încălțit în acea iarnă a anului 1944; deci în urmă cu câteva săptămâni plecasem din Constanța spre casă. Mă suisem în trenul de Craiova, împreună cu alți șapte prieteni, tineri ofițeri din Regimentul 34 Infanterie, Divizia a 10-a, cu sediul pe malul Mării Negre. Mergeam acasă, războiul se apropia de sfârșit, nemții se retrăgeau în crăpăturile stâncilor urmăriți de aliați cu înverșunare. Întorsesem armele împotriva germanilor și luptam cot la cot cu rușii care împânziseră țara ca o plagă.

Ne-am instalat într-un compartiment al unui vagon de persoane atașat la un tren care mergea la Craiova. Pe timpurile acelea de război când te urcai într-un tren nu prea erai sigur că ajungeai undeva, dar ne trăgea pe toți dorul de casă, fiecare în felul lui.

Locotenentul Luca și-a găsit un loc mai comod lângă geam și închizând ochii a promis:

-Dacă scap din războiul ăsta și ajung cu bine acasă am să dorm o săptămână non-stop!

Sublocotenentul Dragoș și-a frecat nasul înroșit de vin și frig și a jurat:

-Dacă scap cu viață și ajung acasă, la Drăgășani, o săptămână vreau să stau mort de beat!

Eu am închis ochii, m-am lăsat moale pe banchetă și am promis:

-Dacă ajung cu bine și în viață Crăciunul, prima fată care-mi va ieși în cale în seara de Crăciun o iau de nevastă. Vreau să mă însor!

Continuarea în numărul viitor

Camera motoarelor (Încă o zi cu Domnul în misiunea Pâinea lui Isus)

Autor: Constantin Oprănescu
Perth, Australia de Vest

Azi Carmen nu va fi cu noi, are ceva de lucru la Departamentul de Imigrație. Naomi este la un Camp creștin. La 8 jumate dimineața am ajuns la Biserică, în Girrawheen. Am descărcat van-ul într-o jumătate de oră: 10 saci de pâine, 200L de lapte congelat, nenumărate prăjituri, toate donate de Victory Life Church pentru Pâinea lui Isus. Le-am pus alături de o jumătate de tonă de alte alimente aduse ieri de la Food Bank.

Apoi m-am rugat Domnului și am zis: "Doamne, aștia sunte, eu și cu Tine, dacă mai este nevoie de cineva, Te rog trimite ajutoare, amin!"

Imediat a tras în parcare Dorraine, o dedicată creștină din Biserică. Are multă putere în rugăciune. Am zis:

-Roagă-te Domnului, Dorraine.

-Nu sunt prea spirituală azi, roagă-te tu.

-O.K.

Cer binecuvântarea Domnului peste noi și intră Dean, prima binecuvântare, a venit să-și primească cutia cu alimente. Dean are un băiat la școala primară, Trevor, mama copilului este la închisoarea de femei la Bundiup.

Iată un alt ajutor intră pe ușă, este Garry. Garry l-a primit pe Domnul anul trecut în Biserica Africană, acum studiază teologia prin corespondență și vrea să devină păstor. A trecut și el prin valea umbrei morții împreună cu soția; acum sunt amândoi întorși la Domnul Isus, eliberați.

Și activitatea începe. Facem boxe pentru distribuție la case, în același timp îi întâmpinăm pe cei care vin să își ridice ajutorul, vorbim cu ei, sunt toți oameni care au nevoie de încurajare, de un zâmbet, de o sărutare, de o îmbrățișare. Kim, o femeie foarte sufletistă ne vine în ajutor. Pune cartofii în pungi. Kayli, altă australiană ne ajută să punem pâinile în pungi.

Tocmai intră Alf, sprijinit în cârje, cu vecina lui. Ne bucurăm cu toții. Fiecare zi când îl putem vedea pe Alf este o bucurie. Alf are cancer, trăiește de la o zi la alta. Vecina lui este foarte fragilă. Garry se oferă:

-Vă duc eu boxele acasă doar stați aici, beți o cafea, ceai, odihniți-vă. Unde locuiți, dați-mi adresa.

Dorraine este foarte atentă, notează adresele imediat, locuiesc în Denston Wy, în spatele bisericii. De ce este așa de atentă Dorraine? De multă vreme vrea să afle unde stă Alf, să-l viziteze cu soțul ei și să-i prezinte pe Isus cât mai este timp. Îi spune:

-O să ne vedem în curând, Alf.

Eu am încărcat în van alimentele pentru 7 case din Mirrabooka.

-Vi cu mine, Garry? Ne ia o oră, apoi te duci la Alf.

-Vin!

Și am plecat. Am mers întâi la pastorul James, am lăsat multe prăjituri pentru Biserica Sudaneză de limbă Arabă, am urat de bine Rachelei, soția pastorului și ne-am oprit la Ma Sahar. Bătrâna ne-a întâmpinat cu brațele deschise, eu am îmbrățișat-o, Garry s-a uitat la noi cu un zâmbet timid pe față.

De acolo am mers la Harriet; ea a ieșit cu un copilăș mic bucuros să primească ceva dulce. Garry îl privește și are un zâmbet deschis pe față.

-Amina, amina, cam atât mă înțeleg cu Harriet, și mergem mai departe la Rahmat Gulal, o văduvă din Afganistan.

Garry îi duce cea mai grea cutie. Gulal o scotocește:

-Șugar? Good, good, cips? Good, good. Rais? God. Copii mei iubesc orez foarte mult. Oil? No oil??? Ai, ai, ai...foarte mult oil am nevoie...Unde este detergent? No detergent, o no detergent, ai, ai, ai...Și-a pus mâinile în cap.

Garry râde, arată bucuros, parcă a ajuns la un loc de mult dorit, parcă a câștigat un concurs.

Gulal îmi spune:

-Mulțumesc, Con, mulțumesc, mulțumesc...

-Nu mie să-mi mulțumești, lui Isus Hristos mulțumește-I, este binecuvântarea Lui.

Camera motoarelor

(Încă o zi cu Domnul în misiunea Pâinea lui Isus)

-Alah, Alah, mulțumesc...asta este răspunsul ei.

-Gulal, Isus te iubește.

Ea își pune mâinile în cap:

-Alah, Alah...

Ne suim în van și plecăm. Mai avem doar câteva opriri și ne întoarcem la Biserică. Garry arată degajat, are fața zâmbitoare, pare bucuros. Îmi spune:

-Con, n-am mai zâmbit de 20 de ani. Mulțumesc Domnului pentru ziua asta.

Ne întoarcem la Biserică. Garry e bucuros. Înte timp a venit Nil, un vechi prieten al lui Kevin. Are cam 67 de ani, mare de 2m. Are degetele rănite, a căzut cărând lada de gunoi, este bandajat la toate degetele de la mâna stângă. Totuși, îi dă ajutor lui Garry să ducă boxele lui Alf și vecinei lui. În 10 minute au venit înapoi.

Kayli a plecat, Kim vrea să plece dar mai întâi să ne rugăm. Ne prindem mâinile în cerc și Dorraine începe rugăciunea (iată că a devenit iar spirituală). Apoi se roagă Nil, pentru suburbiile din jur, pentru dragoste și unitate, eu mă rog pentru Dean, marilda, T.J., poporul aboriginal. Kim are o cauză. Prietena ei a avut un accident, copilul ei este în pericol să rămână orb, mama a condus mașina și e distrusă, copleșită de autocondamnare, Kim plânge și se roagă Domnului pentru un miracol, amin, Doamne ascultă-ne, amin.

-Aici este camera motoarelor, murmură Garry, îmi place aici, o să vin și vinerea viitoare. Aici este camera motoarelor...

Oamenii vin și primesc cutiile cu alimente, o invitație la Biserică, apoi pleacă în calea lor, noi pregătim alte cutii pentru alții care vor veni.

A coborât și Kevin, este ceasul 11.30. Ne îmbrățișăm, ne strângem mâinile. Dorraine pune de-o cafea.

Intră Jenifer, cu fetița ei de 3 ani. Jenifer este o tânără femeie musulmană care a primit invitația noastră, a venit la Biserică, este pe calea lui Isus, acum a părăsit-o bărbatul și a venit să ceară sfat, ajutor. Garry, Nil și Kevin se roagă Domnului pentru acest suflet. Fetița stă cuminte pe scaun. Eu cu Dorraine facem o cutie pentru Pomet, soțul Angelei. Sunt din Congo, Pomet a făcut un pic de școală biblică. Se uită atent la cei ce se roagă pentru Jenifer. Îi spun în șoaptă:

-Este o femeie musulmană, vrea să devină creștină...

El îmi răspunde în șoaptă:

-De ce faceți asta? Femeia poate fi omorâtă de familia ei dacă află. Mai bine lăsați-o să trăiască.

-Pomet, viața și moartea sunt în mâinile Domnului Isus, dacă El vrea ca această femeie să intre în rândurile martirilor cine poate sta împotriva? Isus a spus: 'Mergeți și faceți ucenici din toate neamurile...', asta facem noi aici pe lângă împărțirea pâinii.

-Ai dreptate, frate, este de acord el, totuși cam grăbit și-a luat cutia cu alimente și a ieșit.

După rugăciune am mai stat de vorbă cu Jenifer, ne-a spus așa. Tatăl ei este musulman fanatic care a omorât-o pe mama ei. Acum este la închisoare. Când bărbatul ei, musulman care nu practică religia, a auzit că ea s-a dus la Biserică cu fetița, a fugit de acasă. I-a fost teamă că va auzi bătrânul, la închisoare, și o să-l omoare.

Jenifer a zis așa:

-Dacă îl primește pe Domnul Isus am să fiu alături de el. Îl aștept.

-Hai să ne rugăm pentru soțul tău și pentru tatăl tău, ca să fie iertați și mântuiți.

Înapoi la sala motoarelor, înapoi sub presiunea Duhului Sfânt, înapoi la mila lui Isus.

Doamne, ajută-ne pe toți!

Cam asta s-a întâmplat în prima jumătate a zilei de vineri, 16 februarie 2007, la Biserica din Girrawheen, pe când noi, câțiva robi ai lui Isus împărțeam pâinea Domnului celor în nevoie.

Jesus Bread Ministry este o misiune de ajutorare materială și spirituală a refugiaților din Africa și Orientul Mijlociu, familii de băștinăși australieni, oameni care sunt în nevoie. A început să funcționeze în anul 2005. Membrii ei sunt voluntari din diferite biserici din Perth. Misiunea este sponsorizată de Biserica Baptistă Română împreună cu North Way Christian Church, Girrawheen.

Mottoul nostru este: Love-Acceptance-Forgivness.

Speak your truth quietly and clearly; and listen to others, even to the dull and the ignorant, they too have their story.
Max Ehrmann

Autor: Diastra

1.

Se zice că dacă vrei să-ți împlinești menirea pe pământ, trebuie să plantezi un pom, să faci un copil și să scrii o carte. Nu știu cine a spus lucrul acesta, probabil un clasic. Nu mai țin minte unde l-am citit sau auzit, dar n-am uitat, deși nu aveam mai mult de 8-9 ani la vremea aceea. Mi-a rămas întipărită în minte vârsta, pentru că ideea de-a face un copil m-a îngrozit atunci. Nu-mi doream copii la 9 ani, nici măcar la 19.

Pomi am plantat, dacă-i adun pe toți laolaltă, ar fi de-o mică pădure.

Copii am facut, pe al doilea mai mult ca să nu fie primul prea singur.

Cartea însă nu am scris-o, dar am început-o practic de câte ori am scris o scrisoare mai lungă cuiva apropiat. Scrisorile mele întotdeauna seamănă puțin cu un capitol disparat dintr-o 'operă' mai mare, fără introducere sau încheiere.

Probabil că opera respectivă se numește viață.

A pune viața în cuvinte e un lucru nu prea complicat când ești stăpân pe cuvinte. Dacă cuvintele îți joacă feste și-ți scapă de sub control, e mai greu.

Criticii vorbesc mult prea mult despre stilistica literară ca să nu te simți stângaci și nepriceput în ale cuvintelor – deși, ce e scrisul altceva decât o pâlăvrăgeală la fel cu cea de care nu ne temem când ne adunăm cu cineva în fața unei cești de cafea?

Autorii mei favoriți sunt acei care scriu spontan și volubil, cu naturalețea cu care probabil și vorbesc.

Scrisul este pentru mine o mică pasiune, atâta vreme cât pot să mă simt liberă și neînchisă în obligații academico-literare cu mari pretenții. Ca să-mi aștern amintirile și părerile 'pe hârtie', trebuie să renunț întâi la a face calcule, a-mi număra repetițiile și abrevierile, licențele poetice, figurile de stil, datele calendaristice la zi și secundă, ba uneori și renunțarea la diacritice mă ajută. Fără frânele respective, gândul se așterne mai ușor în cuvinte, cuvintele în fraze, fraza ilustrează mai ușor idei, amintiri și filozofii personale, reflecții, ba chiar și metaforele se nasc spontan, eventual accidental și fără dureri ale facerii.

Intențiile mele nu sunt de-a da lecții de gramatică sau stilism. Gramatica o las în seama academicienilor, își are locul în hârtiile lor oarecum plicticoase, pe care nu am răbdare să le citesc la fiecare 20-30 de ani, când ortografia sau gramatica Limbii Române se schimbă printr-un decret academic în funcție de partidul la putere.

Eu nu am partid – vorbesc doar o limbă. Felul în care vorbesc este personal și intim, nu am timp și nici dispoziție să mă supun cenzurii despotice a gramaticii de moment.

Nu am pretenții scriitoricești, sunt doar un cronicar al propriei mele existențe și adesea, u nicul meu cititor.

Scriu așa cum vorbesc pentru că vreau să-mi împărtășesc gândurile și oful cu cei din jur, sau pentru că evenimentele pe care le-am trăit se uită prea repede și prea ușor și sunt supuse schimbărilor de curent ca niște frunze veștede.

Uneori, simt că așa ceva de spus în public. (Poate mă înșel, poate ar fi mai bine să tac.)

Atunci îmi aștern părerile sau amintirile într-o epistolă sau un e-mail adresat celor apropiați. O formă de autoterapie care m-a ajutat să-mi păstrez sănătatea mintală și să separ binele de rău.

Cuvântul scris te ajută să-ți menții gândurile în ordine, să cântărești faptele cu totul altfel decât cel vorbit, chiar dacă folosești același stil. Probabil că e doar o formă de delir de care suferim cu toții, dar nu toți urmăm impulsul de-a așterne delirul negru pe alb.

După prima tinerețe simți nevoia să împărtășești ceva din viața și experiența personală generației următoare. Cel puțin eu așa simt, iar din incursiunile trecute prin literatura epistolară și memorialistică, am observat cam de multșor că alții au practicat 'sportul' respectiv cu secole înaintea mea, întotdeauna cu o îndemănare care mi se pare incomparabil mai aptă decât tentativele mele neșlefuite de-a mă face înțeleasă de către un cititor sau doi.

Ghinion, deh, iaca, nu sunt un deschizator de drumuri...

Dacă ai copii, incerci să îi ferești de surprize neplăcute și dai exemple din bagajul personal, până când îi vezi că-și dau ochii peste cap și oftează din greu a plictiseală.

Apărent, noi, adulții, ne imaginăm că asta se numește educație și uităm că pe vremuri, când părinții noștri ne serveau același gen de istorioare, și noi la rândul nostru dădeam ochii peste cap, chiar dacă o făceam doar după ce ei părăseau încăperea. În vremurile alea, asta se numea pisălogeală.

Nuanța cu pricina, pe mine cel puțin, mă lasă destul de rece, deoarece nu mi s-au șters complet din memorie încă, propriile atitudini adolescente.

Cu toate acestea, toți admitem la o adică, dacă suntem strânși cu ușa, că fiecare om învață doar din greșelile personale, oricât ne străduim noi părinții să-i cruțăm pe cei tineri de neplăcerea cucuiului generat de pragul de sus.

Realitatea este că memoria ne joacă feste cu o trepidanță imperinentă: timpul zboară, lucrurile se schimbă, oamenii uită, doar istoria se repetă.

La 9 ani nu-mi doream copii, dar îmi doream să scriu povestiri științifico-fantastice pentru care făcusem o adevărată pasiune.

La 11 ani, am avut norocul să am un profesor de Limba Română excepțional de atent cu timiditățile și sensibilitățile copiilor și care își dedica timpul petrecut cu noi în clasă stimulării creativității literare și înțelegerii corecte a limbii materne.

Incredibil de tânăr, blond, slăbuț, cu o față mai curând suferindă, necăsătorit, de-a dreptul șters și neînsemnat, profesorul nostru 'de provincie', ne-a învățat că atâta vreme cât nu folosești clișee, rețete și formule, orice scriere poate deveni o operă literară originală.

Începând de atunci, am luat de bun sfatul lui cu nonșalanța și naivitatea copilăriei. Copilăria a trecut repede, o parte din naivitate, cu neajunsurile ei implicite însă, a rămas.

'Tovarășul' profesor iniția cu noi concursuri de minciuni în care minciinosul cel mai de frunte, prim ea o bomboană, ba chiar și o ciocolată uneori... Numele acestui om timid și după cum aveam să aflăm mai târziu – prozator talentat, era Sorin Titel. A murit foarte tânăr, dar nu înainte de a-mi semna cu dedicație primul lui volum de proză, pe care îl am și acum în bibliotecă. În Timișoara și Caransebeș, există astăzi străzi care se numesc Sorin Titel.

Dacă la 11 ani îmi doream să scriu povestiri științifico-fantastice, la 21 îmi doream mereu să pot citi și altceva decât ceea ce cenzura permitea în urma aplicării 'Decretului celor 17 porunci', care a masacrat cultura românească cu aceeași cretină formă de control piramidal, cu care Revoluția Culturală Maoistă a masacrat cultura chineză.

Cineva, un prieten, mi-a strecurat pe furis într-o zi **1984**, cartea lui Orwell.

Nu știu cum, dar în anul 1983, cartea de rău augur și acut vizionarism, circula prin țară cu mult înainte de revelion. Probabil că citind cartea cu pricina, am avut un fel de revelație a inutilității, nefericirii și timpului pierdut ireversibil în lupta cu morile de vânt.

La 31 de ani eram aproape cu valizele făcute, iar aniversarea a 41 de ani am sărbătorit-o (prin-un fel de priveghi personal ca să zic așa) în Australia, unde mă aflam deja de mai mulți ani.

Limba lui Sorin Titel murise la câțiva ani după moartea scriitorului. Limba și capetele de lemn îi luasera locul. În România, după cum Orwell intuise, stăpânii limbii erau cei ce erau *mai egali* decât ceilalți.

În anii 80, 'plecarea' din România se întâmpla într-un mod cât se poate de complicat pentru unii și mai puțin complicat pentru alții; dar se întâmpla zilnic și mai târziu a intrat în folclorul urban românesc sub numele de 'Exod'.

Ca să-ți iei lumea în cap, trebuia să fii foarte deprimat, foarte revoltat, foarte speriat sau pur și simplu foarte flămând. Familia mea nu făcea parte din ultima categorie, însă aparțineam tuturor celorlalte.

Un vechi amic, fost coleg de liceu, ne-a dat de înțeles cu discreția necesară, că el știa, putea și voia să ne ajute să plecăm. Dar ne va costa. Nimic nou sub soare.

Ajunsesem la punctul în care prea puțin ne mai păsa de banii pe care îi economisiseam. Singura noastră durere era căminul pe care îl încropisem, biblioteca plină de cărți la care țineam, agonisite în *vremurile bune* ale Editurii Meridiane și ale Secolului 20; picturile mele vechi atârinate pe pereți; albumele noastre cu poze; tapetul pe care cu mare și costisitoare greutate reușisem 'să fac rost'; jocurile electronice ale baiețelului nostru pe care, cu mari sacrificii și nenumărate ciubucuri încoace și încolo, reușisem 'să le băgăm' în țară; abajurul meu favorit din fibre de Manila pe care îl cărasem de la Varșovia într-un sac de plastic prin tot RDG-ul, Cehoslovacia și Ungaria până acasă; suvenirurile babiloniene și asiriene cumpărate în Irak unde soțul meu fusese detașat pentru o vreme, care-mi aminteau de cele mai fascinante 3 luni de călătorie din viață prin fosta Mesopotamie.

Și toate locurile tinereții și copilăriei noastre de care trebuia să ne despărțim.

'Fleacuri' de care ne legasem și care în totalitate a lor aduseseră o umbră de mulțumire sau fuseseră o formă de consolare în viața noastră de tineri crescuți în blocuri gri, al căror exterior nu era zugrăvit niciodată și pe care petele de igrasie se întindeau până la etajul 8 sau 9, în vreme ce de la etajul 10 în jos, se infiltra apa de ploaie de pe acoperiș. La colțul căror blocuri se găsea întotdeauna o bină uriașă și ruginită de gunoi, care puțea și din care curgeau pâraieșe negre ca smoala și urât mirositoare, de putreziciu ne aducătoare de holeră; de unde șobolanii '*Ciumei*' lui Camus săreau speriați dimineața când mergeam la serviciu, în momentul când țigănușul cu fața suptă, bolnăvicioasă și murdară, ieșea întinzându-se cu un căscat obosit, după somnul pe care-l trăise în acel 'adăpost'.

Flecușetele confortului nostru puteau părea o glumă oricărui occidental dintr-o țară liberă, dar pentru noi aveau o altă valoare, însemnau altceva.

Ne dădeau iluzia că avem și noi o viață normală într-o lume complet ireală, ridicolă.

Dacă străzile erau pline de oameni cu unghii negre și mâini murdare, nebărbierii, îmbrăcați în pufoici decolorate, cu căciuli găurite care fuseseră cândva de oaie, și cu cizme negre de cauciuc în picioare, pline de noroi uscat, mirosind greu a transpirație până și iarna, prin grosimea pufoaicei; sau dacă observam femeile lipsite de grație și feminitate, îmbătrânite înainte de vreme de prea multe nașteri, griji și abuz conjugal, ori de avorturi provocate ilegal în dughene tainice, la lumina unei lămpi de petrol sau a unei lumânări, în interiorul cotlonului nostru mai îngrijit și mult mai curat decât străzile și parcurile – eram parcă mai în siguranță.

Eram parcă 'mai liberi' închiși acolo în cochilia noastră minusculă.

Nutream speranțe mici și palide de mai bine, care pâlpăiau meteoric și se stingeau din ce în ce mai des până când speranța se transforma în fantezie. Speram, cât de cât, dar din ce în ce mai rar.

Încercam să normalizăm puținel aberația pe care o trăiam și care era de fapt tinerețea noastră, mutilată de trădările altora, a celor dinaintea de noi. A celor ce ne-au vândut, a celor ce ne-au cumpărat și a celor cărora nu le-a pasat că noi nu vom avea o tinerețe așa cum am fi meritat dacă ei s-ar fi oprit doar 5 minute să gândească.

Sau dacă măcar le-ar fi pasat *cu adevărat* și de cei ce vor veni după ei și nu doar de ei înșiși.

În cotlonul nostru nesemnificativ din spatele pereților mâncați de igrasia timpurie a construcției prost făcute de oameni necalificați, cu materiale sub standardul acceptabil, ne imaginam că ne impuneam gustul, ne creeam refugiul, ne îngrijeam de viitorul copilului, ne primeam prietenii și reușeam să inventăm în felul acesta o iluzie de viață mai confortabilă decât cea a țigănușului din bina de gunoi. O viață pe care nu trebuia să o împărțim cu șobolanii cel puțin. Deocamdată. Sau măcar nu cu șobolanii lui. Aveam și noi șobolanii noștri. Bi pezi.

Tata tocmai se pregătea să intre în greva foamei pe o bancă într-un parc, în alt oras. Devenise *persona non grata* din nou. Eu nu mai eram copil, legăturile mele cu tata erau precare, dar în România de atunci asta conta prea puțin, dacă așa decidea Securitatea. Iar eu fusesem obișnuit să saflu și în iaurt. Cu toate acestea, eram vinovată genetic, prin legături de sânge, de tot ceea ce făcea sau gândea tatăl meu, dacă *tovarășii* se supărau rău pe el.

Îmi aminteam limpede când copil fiind, dorisem să devin pionieră – fiindcă la vârsta de 9 ani nu-ți păsa de politică și oricum nu o înțelegeai. Tot ce înțelegeai e că atunci când înveți bine ți se dă o recompensă. Recompensa într-o școală românească a anilor 60, era cravata roșie. O voiam și eu, pentru că eram premiantă. Voiam și eu un loc în tabăra la Poneasca, vara. Pentru că alți premiați o primeau și se făleau cu ea, voiam să mă fălesc și eu.

Dar tata era condamnat politic de pe când eram practic în scutece și după ce tăiașe stuf în Deltă, acum lustruia mobila la Aiud; deci am fost ocolită... În final, m-au făcut pionieră în seria corijenților. De *milă*.

Am vărsat o mare de lacrimi și evident l-am detestat în mintea mea de copil pe tata și absența lui îndelungată, pentru faptul că, așa cum mi se spusese la școală, era *trădător* și, din cauza lui, copiii râdeau de mine că aveam un tată pușcăriaș.

Continuarea în numărul viitor.

Luni 19 martie 2007, o zi însoțită în Adelaide. Am plecat de acasă cu bucurie și cu emoții știind că va fi pentru prima dată când voi asista la trageri la un poligon al poliției din Adelaide, unde doi reprezentanți ai Poliției Române urmau să concureze. Police Pistol Action, concurs care a durat două zile și a necesitat participarea la 15 probe de tragere, cu grade diferite de dificultate, în care s-au îmbinat viteza, rapiditatea și precizia cu diferite situații tactice. Au participat un număr impresionant de sportivi din întreaga lume, toți ofițeri de poliție, unii dintre ei fiind cu experiență, alții participând pentru prima dată la o astfel de competiție internațională.

Autobuzul m-a lăsat la poligonul de la McLaren Vale în jur de ora 1 după amiaza. Zona de tragere este situată undeva în afara localității, aproape de o carieră părăsită, camuflată de peisajul tipic australian, adică eucalipti, praf, dealuri și un mic râu care își croiește drum prin vale. Poligonul este mult în afara drumurilor pe care turistul și omul de rând le evită pentru că nu prea e nimic de văzut pe acolo. Am avut o discuție cu managerul Steve Brown care, în câteva cuvinte, mi-a explicat că totul s-a făcut prin muncă de voluntariat, în care fiecare și-a adus contribuția: la asamblat, la partea electrică, la vopsit, unii cu puțină fantezie au creat fel de fel de situații tactice pentru diferite grade de dificultate. Toate materialele din poligon au fost obținute din donații, unele de la demolări, practic s-a folosit orice fel de material disponibil avut la îndemână incluzând cărămizi, lemne, pietre, totul destul de rudimentar și nesofisticat, dar plin de imaginație și creativitate.

Mi-am început periplul prin poligon căutându-i pe sportivii români: domnul comisar șef Dan Petrila, doamna comisar Florentina Petrila și domnul căpitan Vlad Andrei Dinu. Când i-am găsit mai aveau două probe de concurs din 15. Numai domnul Dan Petrila și Vlad Andrei Dinu au participat la Police Pistol Action. M-a impresionat foarte mult spiritul de camaraderie care a domnit pe toată perioada concursului între polițiștii din toată lumea. Toți au aplaudat și s-au susținut unii pe alții, au demonstrat o înaltă ținută sportivă, o tehnică și o precizie bine puse la punct. Deși românii nu au fost în număr mare, comparativ cu alte echipe, au fost tratați frumos și respectați ca mesageri ai României la aceste jocuri mondiale. Probele au fost toate foarte interesante, cu ținte plasate în diferite poziții, unele dintre ele trebuind evitate, unele aflate la distanțe diferite cu situații tactice care necesitau luarea deciziilor în timp foarte scurt. Am fost plăcut impresionată de rezultatele obținute de sportivii români aflați pentru prima dată în Australia. La sfârșitul zilei fiecare a fost un câștigător, nu numai medaliații, dar absolut toți participanții: au câștigat experiență, au învățat ceva nou, și-au făcut prieteni printre sportivii din alte țări, au dovedit că poliția, indiferent din ce colț al lumii, este pregătită la un înalt nivel tehnic.

La sfârșitul zilei, în autobuzul care ne-a dus la Adelaide Convention Centre, l-am rugat pe domnul căpitan Vlad Andrei Dinu să-mi acorde un mic interviu și dumnealui a avut amabilitatea, după o zi extrem de lungă și dificilă, să-mi răspundă la unele întrebări. Interviul, în exclusivitate pentru Asociația Comunității Românești din Australia de Sud, este prezentat în continuare.

Domnul Vlad Andrei Dinu, Inspector Principal de Poliție (Căpitan), Profesor la Școala de Agenți de Poliție „Septimiu Mureșan”, Cluj Napoca

1. Domnule Dinu, cum vi s-a părut competiția la care ați participat în aceste două zile, Police Pistol Action de la McLaren Vale?

Am participat pentru prima dată la o astfel de probă, unde s-au întrecut cei mai buni pistolari polițiști din întreaga lume. Au fost scoase la concurs cele mai noi modele de pistoale care există pe piața mondială, pistoale semi-automate, revolvere. Toți concurenții au așezat o înaltă ținută sportivă, agilitate, rapiditate și viteză, fiecare echipa care a concurat a respectat regulile, a încurajat pe ceilalți participanți și i-a aplaudat pentru obținerea rezultatelor bune și foarte bune. Pentru mine competiția a fost deosebită, m-a făcut să învăț multe lucruri și să fiu mai bine pregătit pe viitor. Voi aplica în țară ceea ce am învățat aici la acest campionat de tir din Australia atât la Școala de Poliție din Cluj, cât și la Facultatea de Educație Fizică și Sport „Avram Iancu” din Cluj Napoca. La această universitate mi s-a aprobat un proiect de a susține, ca preparator universitar, un curs de tir sportiv pentru studenții din anul trei, în lunile aprilie-mai 2007. Acest curs este facultativ pentru studenți.

Fotografiile din poligonul de la McLaren Vale

3. Ce părere aveți despre poligonul de tragere de la McLaren Vale?

Este un poligon foarte mare, cu 15 probe/etape care s-au desfășurat pe durata a două zile. Poligonul asigură confort și siguranță pentru participanți și pentru spectatori. Am putut să cumpăr și să împrumut echipament din poligon, care este diferit față de al nostru. Am servit masa acolo, este amenajat totul ca un mic restaurant unde pe un ecran s-au proiectat imagini de la competițiile de tir din concursurile anterioare.

4. Ați avut o probă preferată în acest poligon?

Am obținut un rezultat foarte bun la proba numărul 9, la care țintele erau la distanță mai mare și trăgătorul trebuia să tragă din diverse poziții printr-un tunel special amenajat. Am tras din genunchi, culcat, practic toate tragerile s-au făcut prin acest tunel.

5. Care a fost problema cea mai dificilă în timpul concursului la care a trebuit să faceți față?

Nu atât precizia, pe care o am, ci viteza cu care trebuie să te deplasezi și să execuți tragerile asupra țintelor, combinate cu schimbatul încărcătorului de mai multe ori pentru a putea fi trase peste 30 de cartușe.

6. Ați reușit să vă faceți aici prieteni printre sportivii care au participat la concurs, intenționați să întrețineți relații de prietenie și să colaborați cu polițiștii din alte țări?

Plec de aici cu impresii deosebit de plăcute mai ales din partea gazdelor, Police SA (de la care am primit un DVD cu imagini de la concursurile de tir din anii precedenți), din partea organizatorilor și arbitrilor. Am schimbat adrese de e-mail și voi corespunda cu sportivii din alte țări, am schimbat insigne, tricouri și voi continua să țin legătura cu cât mai mulți și, de ce nu, poate reușim să ne revedem în România la concursuri asemănătoare.

7. Pe ansamblu ce părere aveți despre Adelaide și modul în care s-au desfășurat jocurile până în prezent?

Adelaide este un oraș foarte primitor și potrivit pentru organizarea unor astfel de jocuri internaționale. Aștept cu nerăbdare să mă întorc aici cu prima ocazie când vor mai avea loc astfel de competiții. Sunt multe locuri și lucruri de văzut și cunoscut, orașul e vast, are multe restaurante cu diferite meniuri, cu fete frumoase, mi-a plăcut la Glenelg plaja și restaurantele de acolo. Mi-a plăcut foarte mult ceremonia de deschidere a jocurilor unde oficialii și organizatorii au făcut un efort deosebit pentru ca ziua de 16 martie 2007 să fie o zi de adevărată sărbătoare pentru sportivii din întreaga lume. Publicul a fost minunat, a primit cu aplauze echipa României, am făcut multe fotografii, iar spectacolul de artificii care a încheiat ceremonia a fost extraordinar.

8. La câte probe ați participat până acum?

Am participat la trei probe diferite. Cross Country, care a fost duminică pe 18 martie 2007, unde am alergat cinci kilometri la Shepherds Hill Recreation Reserve și m-am clasat al nouălea la categoria la care am concurat. Alergarea a avut loc pe un teren denivelat și mă bucur că am reușit să scot un timp foarte bun. Am participat la Biathlon, la State Shouting Park, Virginia, unde am alergat trei mile și a trebuit să trag la țintă clasându-mă pe locul 12. Și la Police Pistol Action la McLaren Vale unde am obținut, după două zile de concurs, un punctaj de 695 de puncte din maxim 900 posibile.

9. Care este următorul concurs la care v-ați înscris și veți participa?

Voi participa la Pistol Centre Fire, care va avea loc miercuri 21 martie și Police Pistol Combat, pe data de 23 martie, ambele se vor ține la State Shouting Park, Virginia. Voi participa pentru prima dată la astfel de probe și voi face tot posibilul să obțin un rezultat cât mai bun.

10. În încheierea acestui interviu doriți să mai adăugați ceva?

Vreau să menționez că pentru a participa în condiții foarte bune la concurs am fost sprijinit și ajutat de gazda mea, domnul Adrian Cracea, care mi-a oferit tot ce am avut nevoie, m-a ajutat să mă deplasez în oraș, m-a ajutat cu transportul dintr-un loc în altul în timpul competiției, mi-a oferit momente plăcute în oraș atât înaintea concursului cât și după încheierea acestuia. Totodată am fost susținut prin e-mail și telefon de doamna Liliana Stoian încă înainte de venirea în Adelaide, fiind așteptat la aeroport de dumea ei, condus la Adelaide Convention

Domnule Dinu, va dorim mult succes în continuare la probele pe care le mai aveți și vă mulțumim foarte mult pentru interviul acordat.

Interviu realizat de Liliana Stoian, luni 19 martie 2007, Adelaide, Australia.

Interviu a fost publicat și pe websiteul asociației la:
www.freewebs.com/romaniancommunity

Fotografii din poligonul de la McLaren Vale

Este pentru prima dată în istoria pompierilor români când obțin titluri mondiale la cea mai mare competiție internațională, unde au participat peste 9000 de sportivi din toată lumea reprezentând polițiști, pompieri, vama și penitenciarele din 60 de țări ale lumii. Aflați la mii de kilometri de casă pompierii bucureșteni au reprezentat cu onoare România la Jocurile Mondiale ale Polițiștilor și Pompierilor din Adelaide și ne-au făcut să ne simțim bine ca români. Am reușit să demonstrăm la aceste jocuri că delegația României, deși în număr mai mic față de alte țări, a venit foarte bine pregătită și acest lucru ne face să credem că avem în țară oameni cu care ne mândrim și pentru care avem tot respectul.

Românii din diasporă care locuiesc în Adelaide au sprijinit și ajutat pe sportivii români care au participat la aceste jocuri, fiind alături de ei în timpul competițiilor, încurajându-i și bucurându-se de succesele obținute de aceștia. Din România au participat Colonel Inginer Ioan Mireș, Colonel Inginer Mirela Navrea și Locotenent Viorica Șerban, toți de la Inspectoratul pentru Situații de Urgență "Dealul Spirii" al Municipiului București.

După încheierea jocurilor l-am rugat pe domnul Colonel Ioan Mireș să ofere un interviu Asociației Comunității Românești din Australia de Sud privind rezultatelor obținute de pompierii români la aceste jocuri și dumnealui a avut a mabilitatea să dea curs acestei invitații și să ne răspundă la o serie de întrebări.

Interviu în exclusivitate pentru Asociația Comunității Românești din Australia de Sud realizat de Liliana Stoian cu Domnul Colonel Inginer Ioan Mireș, Șef Serviciu Inspectoratul pentru Situații de Urgență "Dealul Spirii" al Municipiului București

1. Domnule Colonel Mireș, am înțeles că nu este prima dată când participați la competiții internaționale sportive ale pompierilor și polițiștilor. Ce ne puteți spune despre participările din anii trecuți?

Am participat la Jocurile Mondiale ale Pompierilor începând cu anul 2000, când aceste jocuri s-au ținut în Franța. În 2003 am participat împreună cu Mirela Navrea la Barcelona, la Jocurile Mondiale ale Polițiștilor și Pompierilor. În următorul am fost la Sheffield, Anglia, la Jocurile Mondiale ale Pompierilor împreună cu Viorica Șerban unde am luat o medalie de aur și doua de bronz. În 2005 am fost la Quebec împreună cu Viorica Șerban și Mirela Navrea unde am luat o medalie de bronz. În 2006 am participat la Hong Kong la Jocurile Mondiale ale Pompierilor unde am câștigat 10 medalii: 6 de aur, două de argint și două de bronz. Tot în 2006 au fost Jocurile Internaționale ale Polițiștilor și Pompierilor la San Paulo unde împreună cu Viorica și Mirela am câștigat 16 medalii: 9 de aur, restul de argint.

2. Aveți la activ o întreagă listă de succese obținute în anii precedenți și asta ne bucură foarte mult. În Adelaide ați venit împreună cu Mirela Navrea și Viorica Șerban, la ce probe v-ați înscris și care e rezultatul final?

Eu m-am înscris la tenis de câmp la categoria Master B, la simplu, unde am câștigat medalia de aur. Viorica Șerban s-a înscris la caiac la 200m și 500m simplu și dublu. Viorica a câștigat două medalii de aur la 200m și 500m simplu, două de argint la 200m și 500m dublu. Mirela Navrea a câștigat o medalie de argint la caiac dublu 200m și una de bronz la caiac simplu la 200m. Mirela a participat la atletism în probele de 10000m (clasându-se pe locul patru) și la 5000 de metri (clasându-se pe locul 7), iar la semi-maraton (21 de kilometri) a ocupat locul 7.

3. Este un număr impresionant de medalii obținute de echipa României în Australia! Mai ales că aici au fost o serie de condiții diferite față de România.

Da așa este, în țară eram obișnuit să mă antrenez pe terenuri cu zgură și aici am jucat pe beton. E o mare diferență tipul de teren pe care se joacă, la care se adaugă faptul că în Adelaide am jucat la temperaturi destul de ridicate (peste 35°C la soare), temperatura de la suprafața betonului putând ajunge la 40°C. La asta s-a adăugat diferența de fus orar, 8 ore și jumătate față de România la care a trebuit să ne adaptăm foarte repede. Oboseala drumului și-a spus și ea cuvântul, două zile de zbor până în Adelaide nu a fost ușor. Iar aici au fost probleme legate de distanțele mari pe care le aveam de străbătut pentru a ajunge la stadioanele unde aveau loc competițiile, uneori trebuind să folosim mijloacele de transport în comun pentru a străbate zeci de kilometri între diverse locații. Viorica nu a avut unde să se antreneze și să facă pegătire pentru caiac în Adelaide, trebuind să facă exerciții de mobilizare a mușchilor la sala de sport de la hotel. Mirela a alergat zilnic pe bandă câțiva zeci de kilometri pentru a se putea pregăti pentru alergări. Pentru noi dorința cea mai mare a fost să reprezentăm cu succes România și acesta a fost factorul care ne-a mobilizat astfel că a trebuit să trecem peste aceste mici greutăți legate de acomodare și transport. Cea mai mare bucurie pe care am trăit-o cu toții a fost să auzim numele României când ne-am urcat pe podiumul de premiere și medaliiile obținute ne-au făcut să uităm de toată oboseala acumulată în perioada concursului.

4. Pentru dumneavoastră care a fost meciul cel mai dificil la tenis de câmp?

Meciul cel mai greu a fost cu favoritul numărul 1 Barrios Bruce, din USA, pe care l-am bătut în turul doi în două seturi cu 6-2 și 6-1. El a fost foarte puternic susținut de suporterii americani prezenți la meci. În primul tur l-am bătut pe finlandezul Soumalinen Pekka cu 6-1 și 6-0, iar în turul trei pe germanul Thoma Karheinz cu 6-2 și 6-2. În finală am jucat cu canadianul Jaques Leblanc pe care l-am bătut cu scorul de 6-0 și 6-3. Adversarii pe care i-am eliminat în aceste partide au luat medalia la edițiile precedente ale Jocurilor Mondiale ale Polițiștilor și Pompierilor. Finala s-a desfășurat la o căldură de 35°C la soare, pe un teren fără umbră, cu umiditate excesivă. A fost un meci greu și mă bucur că am câștigat.

5. De cât timp faceți sport de performanță?

Am început să joc tenis de la vârsta de 8 ani fiind sprijinit și încurajat de părinți în condițiile în care se putea juca tenis înainte de Revoluție. Am făcut parte din lotul național de juniori până la vârsta de 18 ani. Am jucat tenis de performanță până la 24 de ani. Viorica Șerban este fostă sportivă de performanță, a participat la mai multe ediții ale jocurilor olimpice, mondiale, campionate mondiale și universitare, la cele europene încă din 1987. Mirela de asemenea a fost sportivă. A jucat handbal la echipa "Progresu" din București între anii 1977-1987 unde a participat la campionate interne și internaționale. Acum se antrenează din plăcere tot timpul anului la sala și în aer liber.

6. Ce condiții de antrenament aveți în România?

Sunt Președintele Asociației Sportive "Pompierul București" și Vice-Președinte al Asociației Sportive a Pompierilor din România, ambele asociații cu mii de membrii. Avem o bază sportivă formată din terenuri de tenis, piscină, sală pentru fitness. Doresc să mulțumesc foarte mult sponsorilor care au sprijinit deplasările în străinătate și au avut încredere în noi că vom duce numele României în toată lumea, pe toate continentele.

7. Sunteți pentru prima dată în Adelaide, Australia. Ce impresii aveți despre Adelaide, despre organizarea jocurilor?

Ne-a plăcut foarte mult atmosfera de la festivitatea de deschidere a Jocurilor Mondiale ale Polițiștilor și Pompierilor, organizarea, programul și focurile de artificii. Ne-a plăcut mult orașul, parcurile, curățenia, prietenia oamenilor și mai ales căldura cu care am fost primiți de comunitatea de români din Adelaide. Faptul că am venit din România i-a făcut și pe australieni să ne primească cu bucurie, multă lume din tramvai ne ura succes la competiții, chiar și alți străini se bucurau că sportivii români au putut să participe la aceste jocuri. A fost o atmosferă foarte veselă și credem că acest eveniment sportiv va rămâne scris în istoria orașului Adelaide ca un moment de referință în istoria jocurilor mondiale.

8. Ce planuri aveți pentru viitor, acum că Jocurile Mondiale ale Polițiștilor și Pompierilor din Adelaide se apropie de sfârșit?

Ne pregătim pentru următoarele Jocuri Internaționale ale Polițiștilor și Pompierilor care vor avea loc la Orlando în 2008 și pentru Jocurile Mondiale ale Polițiștilor și Pompierilor din 2009 de la British Columbia, Canada. Sperăm să participăm în aceeași echipă și la aceste jocuri.

Vă mulțumim foarte mult pentru interviul acordat și vă dorim mult succes în cariera sportivă. Sperăm că veți reprezenta cu succes România la celelalte competiții internaționale care vor veni.

Interviu realizat de Liliana Stoian, 24 martie 2007, Adelaide, South Australia.

Interviu a fost publicat și pe websiteul asociației la:
www.freewebs.com/romaniancommunity

Interviu realizat cu cei trei români care au participat ca voluntari la Jocurile Mondiale ale Polițiștilor și Pompierilor din Adelaide, 2007: Vlad Baclagian, Raluca Simtion și Liliana Stoian

1. Ce te-a determinat să participi ca voluntar la 2007 WPFJ în Adelaide?

Vlad:

Stăteam la taclale cu colegii din comitet despre ce se mai întâmplă în Adelaide. Și am aflat că niște români s-au interesat, prin prisma paginii de web a asociației, despre cazare și transport în timpul jocurilor Poliției și Pompierilor. Mondiale! Uau! Nu am auzit în viața mea de așa ceva. Sincer să fiu întotdeauna m-a impresionat ideea de a fi voluntar, de a-ți oferi serviciile pe gratis altor oameni. Fără să condiționezi cu nimic. Ceva care aici este un fel de tradiție. Există o adevărată școală (necrisă bineînțeles) despre cum să fi voluntar. Și bravo lor. Așa că m-am înscris și eu ca voluntar.

Raluca:

Ceea ce m-a determinat să particip la aceste jocuri a fost ideea de nou, a fost prima dată în viața mea când am făcut voluntariat.

Liliana :

În primul rând a fost curiozitatea, să văd și eu ce se întâmplă la aceste jocuri și dacă pot ajuta cu ceva pe parcursul desfășurării lor. Pe urmă a fost scrisoarea primită de asociație pe la mijlocul lunii februarie de la Police SA și Multicultural SA prin care ni se solicita sprijinul și ajutorul la aceste jocuri mondiale pentru membrii delegației din România care și-au anunțat participarea la jocuri. Așa am aflat și noi că un număr de 7 sportivi români, reprezentanți ai poliției și pompierilor, urmau să participe la Jocurile Mondiale ale Polițiștilor și Pompierilor din Adelaide, 2007. La aceasta s-a adăugat e-mail-ul primit de la Ambasada României din Canberra prin care ni se solicita sprijinul cu privire la cazarea unor sportivi români care urmau să vină în Adelaide. Din acest moment a devenit foarte clar că Asociația Comunității Românești din Australia de Sud a trebuit să se implice cât mai mult pentru a ajuta la buna organizare a acestor jocuri, mai ales în ceea ce privește delegația României. Și nu în ultimul rând faptul că am susținută de departamentul de stat unde lucrez ca geolog (Primary Industries and Resources of South Australia) pentru a reprezenta acest departament la jocurile mondiale.

2. Cu ce ai ajutat pe perioada desfășurării jocurilor și înaintea începerii lor?

Vlad:

Păi am crezut că nu o sa ma accepte fiindca nu mai fusesem la nici o activitate înainte. Dar am primit o scrisoare în care îmi spuneau că trebuie sa fiu prezent înainte de deschiderea jocurilor ca să ajut la instalația de sunet pentru opening ceremony, "Sound Assistant". Ha, ha, ha, eu și instalația de sunet. Dar am zis să-i dau o încercare ca nu am nimic de pierdut, așa ca am acceptat. Din 3 zile cât trebuia sa fiu prezent la început am ajuns să fiu voluntar 8 zile. La ce te aștepti si ce găsești!

Raluca:

Am participat ca voluntar la ceremonia de deschidere a jocurilor, îndrumând publicul de lângă tribuna VIP încotro s-o ia, dacă are locuri rezervate sau nu. Deși am fost solicitată si pe parcursul competiției, orele de participare se suprapuneau cu cele de servicii, astfel că n-am putut răspunde prezent.

Liliana:

Înainte de începerea Jocurilor Mondiale am luat legătura cu toți participanții din România la aceste jocuri. Acest lucru s-a putut face prin intermediul unuia dintre organizatorii jocurilor, Debbie Virgo, care m-a pus în contact cu toți membrii delegației române în calitate de Liaison Officer pentru echipa României. A avut loc o corespondență destul de bogată cu toți participanții, mai ales legată de sosirea în Adelaide. viză și cazare. Români au ajuns în Adelaide începând cu data de 13 martie până inclusiv pe 18 martie. Am fost la aeroport să-i aștept, de acolo i-am condus la Adelaide Convention Centre pentru a-și face acreditarea și înscrierea la jocuri, cu multe ore petrecute la niște cozi interminabile. Odată această parte rezolvată a fost mai simplu, fiecare sportiv știa zilele de concurs și locația, autobuzele locale puse la dispoziție de organizatorii jocurilor asigurând transportul de la Convention Centre la diferite locații. Pe parcursul jocurilor am fost prezentă alături de sportivii români la diferite competiții (la tir în două poligoane, la McLaren Vale și la Virginia, la tenis de câmp, la judo, la înot).

3. La ce sporturi ai ajutat în direct și ce ți-a plăcut mai mult?

Vlad:

Beach volleyball - am fost implicat 3 zile. A trebuit să țin scorul. S-au desfășurat în Glenelg. Ce mi-a plăcut cel mai mult? Ce întrebare! Bineînțeles competiția de femei. Atmosfera e diferită de cea de la voleiul normal (indoors), e ca la ...plajă. Muzica este non stop chiar pe parcursul jocului iar jucătorii se comportă ca și cum ar fi la petrecere. Este totul vesel și plăcut.

Raluca:

N-am ajutat în direct, am fost prezentă numai la ceremonia de deschidere a jocurilor.

Liliana:

Am ajutat în direct la ceremonia de deschidere a jocurilor dirijând spectatorii spre tribune cât și la proba de tir numită Police Centre Fire, la State Shooting, Virginia. Acolo țințele trebuiau pregătite după fiecare tragere și ținută evidența scorurilor. Mi-a plăcut să merg în poligon, nu mai avusesem până atunci ocazia să vizitez un poligon al poliției din South Australia și am avut ocazia să învăț multe lucruri.

4. Câte ore pe zi ai lucrat ca voluntar? Ai mai face din nou dacă e nevoie?

Vlad:

Unele zile trebuia să fiu de dimineață, de la 5 până pe la 11 (trebuia să orientăm sportivii către autobuze speciale); alte zile începeam la 10 dar stăteam până seara târziu (când pregăteam scena pentru spectacole). Într-un fel m-am simțit exploatat. Parcă știind că ești voluntar îți dădeau să faci cele mai grele joburi. Deși cu timpul am realizat că nu e așa. Dacă nu consideri ca un fel de relaxare (have fun) atunci totul este o sursă de stres. Dacă mai mă duc? Bineînțeles că da. Cred ca microbul de tip "voluntar" mi-a intrat în sânge. Și nu există leac.

Raluca:

Am lucrat ca voluntar doar la ceremonia de deschidere, iar dacă timpul mi-ar fi permis aș fi făcut-o și mai mult. Aș face-o încă odată cu siguranță deoarece a fost o experiență interesantă și mi-a plăcut tare mult, am cunoscut oameni deosebiți, atleți români cu o bună pregătire competițională și un caracter impecabil, sportivi din alte țări.

Liliana:

În general am stat zilnic cam 12-14 ore. Dacă trebuia să fiu la aeroport dimineața la ora 7 de exemplu stăteam până seara alături de sportivii români, nu plecam acasă până ce totul nu era rezolvat (cazare, acreditare, înscriere la jocuri). Am cunoscut oameni deosebiți și nu regret timpul petrecut alături de ei. Da, aș mai face-o din nou cu siguranță, mai ales că acum am câpătat ceva experiență și am văzut cum merg lucrurile.

5. Care a fost momentul cel mai frumos pentru tine ca voluntar la aceste jocuri?

Vlad:

Mergeam cu mașina spre casă după o zi lungă, sculat la 4 de dimineața. Și pe străduțele din spatele casei am găsit 4 sportivi spanioli pierduți și nu știau cum să ajungă în centru. Erau BOMBEROS (pompieri spanioli, se cheamă așa fiindcă mașinile de pompieri au rezervoare de apă care arată ca niște BOMBE). Mi-am dat seama că sunt pierduți așa că am oprit mașina să vad ce vor. Ei s-au apropiat foarte încrezători fiindcă au recunoscut uniforma de voluntar. Și într-un gest de pur voluntar (să fiu sincer asta a fost momentul când cu adevărat m-am simțit că fac ceva fără să mă intereseze rezultatul) am zis ..oameni buni dacă intrați cu toții în Barina mea vă duc eu în centru. Și ca în filmele cu Stan și Bran, 4 uriași cu mine 5 au intrat într-o mașină depăpuși. A fost fun. Le-am arătat prin jur și le-am explicat câte ceva din Adelaide. Participau la curse pe scări în Santos building. Sper că au ramas cu ideea că australienii sunt ospitalieri și binevoitori. Sau poate ar fi trebuit să le spun că vin din România...???

Raluca:

Momentul cel mai frumos pentru mine ca voluntar a fost când am fost aplaudați la defilarea de pe teren din timpul ceremoniei de deschidere. Parcă m-a făcut să mă simt altfel, cu atât mai mult cu cât datorită acreditării am putut fi alături de atleții români la nivelul gazonului, am făcut poze și cu atleți din alte țări purtând uniforme de polițiști sau pompieri specifice țării din care făceau parte. Mi-au plăcut în mod deosebit și focurile de artificii, cât și aprinderea torței.

Liliana:

Cred că au fost mai multe momente și am să le enumăr pe scurt. În primul rând a fost așteptatul la aeroport, întâmpinarea sportivilor din România, faptul că i-am văzut pe toți bucuroși că au fost primiți de români și prietenia care s-a stabilit între noi chiar din primele momente ale sosirii. Festivitatea de deschidere a Jocurilor Mondiale a fost un moment culminant și pentru sportivi, și pentru voluntari. Spectacolul a fost grozav, am fost pe stadion alături de sportivii din toată lumea, am făcut fotografii, am schimbat insigne, atmosfera din acea seară a fost cu totul deosebită. Pe urmă a fost prezența mea la unele competiții unde românii au câștigat medalii de aur, menționez aici finala la tenis de câmp și participarea la ceremonia de înmănare a medaliei de către guvernatorul statului Australia de Sud. A fost un moment frumos și deosebit să aud numele României și să văd aplauzele publicului pentru câștigători.

6. Descrie ceva mai deosebit în care ai fost direct implicat ca voluntar în timpul jocurilor.

Vlad:

Mai deosebit? Totul a fost deosebit fiindcă a fost nou și plin de viață. Toată lumea pe care o întâlneai era cu zâmbetul pe buze. Îți povesteau viața lor chiar dacă erai un străin. Cum vedeau uniforma cum vroiau să știe ceva de la tine sau să împărtășească ceva cu tine. Așa am aflat că unii deja s-au înscris ca voluntari pentru jocurile olimpice de la Beijing. Care sunt deabia pe 08/08/2008 !!!

Anyway a fost ceva de care nu pot să spun că-mi pare rău. Am aflat despre cum se organizează un concert (începând de la sunet și terminând cu catering), cum se desfășoară anumite competiții sportive, cum se organizează un eveniment așa de mare din toate punctele de vedere. Am asistat la competiții care erau legate de munca de zi cu zi a competitorilor. Gen "Ultimate Firefighter" or "Muster" or "The Best Competitor Alive".

Liliana:

Ca voluntar la aceste jocuri mondiale ai nevoie de mult timp pe care să-l pui la dispoziție pentru a putea ajuta. Un moment mai deosebit a fost în poligon, la tir, când una din probe la care au participat românii a fost decalată cu vreo două ore. Se făcuse destul de târziu și așteptarea lungă și-a spus cuvântul combinată cu emoțiile de dinainte de concurs. Fiind alături de sportivi, am tradus în română o parte din comenzile care trebuiau executate și i poate că prezența mea acolo, alături de ei, i-a făcut să se simtă susținuți și încurajați. Am stat alături de ei până la sfârșit, cred că ne-am întors acasă cu ultimul autobuz pe la ora 9 seara. Dar am fost cu toții împreună, toată ziua, asta a contat foarte mult. Un alt moment foarte emoționant a fost când am făcut poze cu toate medaliile obținute de echipa României, îmbrăcată cu treningul oficial și cu steagul României în mână. Cred că atunci am simțit că am făcut și eu parte din această echipă și asta a fost cea mai frumoasă răsplată pe care am primit-o.

7. În afară de jocuri, ai mai participat ca voluntar la alte activități în Adelaide?

Vlad:

Da, acum sunt voluntar cu cei de la St John. Dar asta este o altă poveste pe care cred că o s-o prezint în ciclurile "Vlad, bbq-ing prin South Australia".

Raluca:

A fost prima activitate la care am participat ca voluntar în Adelaide, întrucât n-am venit decât de 6 luni aici.

Liliana:

Da, neoficial ca să zic așa. Asociația Comunității Românești din Australia de Sud implică, printre altele, multă muncă de voluntariat și, de aproape doi ani, mi-am pus timpul și energia la dispoziție pentru aceasta. Aici aș putea include chiar editarea acestei reviste a asociației, organizarea diverselor activități, întâmpinarea noilor veniți în Adelaide ca imigranți. Sunt doar câteva exemple unde, alături de alți membri ai comunității românești, am contribuit și eu.

8. În incheiere ce dorești să transmiți celor care doresc să facă muncă de voluntariat?

Vlad:

Prin lege eu aș introduce săptămâna voluntarului. Fiecare cetățean al Planetei să facă voluntariat (nu forțat, ci de plăcere) cel puțin o dată pe an. Chiar dacă sună ciudat și pare ieșit din comun, nu este. O dată început nu mai dai înapoi. Așa că la treabă..... GO, GO, GO!

Raluca:

Celor ce doresc să participe la activități în calitate de voluntari, le spună încerce măcar odată, n-or să regrete deloc, au ce învăța și vor rămâne cu amintiri deosebite.

Liliana:

Dacă vă place să ajutați, dacă puteți și nu sunteți obligați să o faceți, veți vedea că e un sentiment de bucurie care te înconjoară când faci ceva benevol. Lumea din jur îți zâmbeste, te apreciază și ai ocazia să faci și tu o faptă bună. Fiecare om se poate implica, într-o formă sau alta, în munca de voluntariat. Poți ajuta un străin, poți face curat în parcuri, poți să duci mâncare acasă la un om bolnav sau să ajuți comunitatea din care faci parte cum poți și când poți. Depinde numai de tine dacă vrei să o faci.

Playing *I Ching* with a Translation Computer Program

But do you ever understand what I'm saying, my gestures
don't speak sometimes as clearly as our mutual bills –
the first nine, undivided, shows its subject
resting (in herself) Kung Fû (moves even)
pigs and fish – as for the birds scared by
electric light, she knows they found no earth.

(Scary news about the global warming)
Don't cheat Fred said – the algorithm of
that hexagram says do not stop – next step
reads: there will be advantage in crossing
the great stream. Someone said something about
a garden. You'll find fruit and wine in the fridge,
don't bother to call back, oh yeah, I'm still
a virgin, he's no guru – it's just that that's
the way the mop flops: tin-made trash-bin flaps
clogged sinks piped plaster board glugs gutter
new loophole and a Scooby Doo skelton
graffitied face-lift for the leper hall.

Don't pry, don't pry into his prayer you
Don't need to he's as open as the planet
Pluto trillions of years ago and now
The disk of platinum goes to Googly Google.

Fred who? Well, Jameson – he once pulled us thru
to the third republic. So could you tell us
what's the connection between that and Pluto,
oh well it's actually the platoon,
you know, that took aim at the leader's Atma,
we're quite familiar with such things here in
Romania where chronic dyslexia makes innocuous anti
quarians call themselves Aquarians.
Still the right reading is *in aquae res* –
before the waters get bemuddled in
the sticks, or is it on the stick, sorry
for bad English we can't hit, but
we'll mark marks.

I saw you on TV the other day –
advertising some distance learning program
in a Vlach dialect in which all I
thought I understood was just to learn:
invatare, from *inviciare*, taking on a vice,

so I told the old waitress our goose was
cooked, she laughed, the loose string still trembling
in our heads, stored papers for the case-worker
and a sunny plate of your Byzantine polenta, yeah
with chopsticks, blunt flops and ragtime on
the flipside on and on – we'll marry America tomorrow
and get her knocked up, a chilly child as spicy
as chili steak with no Eurasian relatives.
We turned it off and went to the next
supermarket to buy one of the last suppers.

Chris Tanasescu
MARGENTO

În noaptea Învierii

Acolo între oameni
la tine am venit
să mă închin în șoapte
un suflet obosit
de-atâta suferință
pe chipul răstignit
între pământ și ape
apus și răsărit.

E noaptea pocăinței
și lumânarea arde
în candela de aur
ce plânge printre șoapte
și Învierea sfântă
se-așterne peste noi
senină și albastră
altar de vis în doi.

E pacea Învierii
și sufletul aleargă
peste pământ și ape
acolo se încheagă
un simbol la hotarul
dintre etern și moarte
cu lumânări de aur
cu plânsete și șoapte.

E noaptea Învierii
în care m-am trezit
în fața ta Isuse
un suflet ce-a răzbit
și ruga se ridică
adâncă dintre șoapte
peste pământul sacru
de dincolo de moarte

Liliana Stoian

Când ziua va veni

Te-am văzut prin lumina
Ce mâna o ridică
Pe capetele sfinte
O șoaptă se-nfiripă
Și murmur de vioare
Se-aud în asfințit
Coboară peste mare
Un cântec de argint

Eternul fericii
Îl căutăm în noi
În aripa deschisă
Spre soare, spre culori
Și pacea se așterne
Mai caldă, mai senină
Pe fruntea noastră plină
De gânduri, de lumină

Nici nu mai am odihnă
De când te-am întâlnit
Doar gândurile zboară
Tăcute-n infinit
Și poate că odată
Când ziua va veni
Mă voi deschide ție
Numai de vei dori

Tăcute umbre pleacă
Și mâna se ridică
Pe capetele sfinte
O șoaptă se-nfiripă
Și palma e întinsă
Să o atingi ușor
Cu buzele tăcerii
Cu ochii plini de dor

Liliana Stoian

O noapte târzie

O mână și-un gând pe hârtie
O noapte târzie și-o poezie
Uitarea străbună răsare
Din vise, din noapte, din mare
Pe urme albastre se-adună
Dureri și iubiri împreună
Ce am văzut azi în tine?
Mă uit în jur...nu e nimeni
Doar gându-mi aleargă alene
Pe urmele calde, pe gene
Și valul amurgului plânge
Tăcut, tremurând și se stinge
Odată cu pașii ce-n șoaptă
Aleargă pe valuri, așteaptă
Un semn, o chemare, o umbră
Să se ridice din undă

Nu știu ce-am văzut azi în tine
Mă-nreb și tresar...nu e nimeni
Singurătatea m-apasă
Pe umeri, pe viață, pe casă
Și trec mai departe alene
Plutind între vise prin gene
Ce se deschid la chemarea sublimă
Un cântec de dor, o cântare divină
Și-ating o mână prin care
Lumina de aur răsare
Și-atunci am văzut că la tine
Mă chemi și mă strigi doar pe mine
A nopții uitare se-așterne
Pe ochi, pe pleoape, pe gene
Și pașii se-ndreaptă alene
Spre visele mele eterne

Liliana Stoian

Cum să vă plătiți împrumutul la casă în zece ani

Mulți dintre noi avem sau vom avea un împrumut pentru casă. Viața se scumpește pe zi ce trece și la fel se măresc și prețurile la case. De asemenea, de la un timp încoace au crescut și dobânzile, ceea ce nu ușurează situația celor care au (sau se gândesc să obțină) un împrumut pentru casă. Dar cum să facem să scăpăm de el mai repede?

Împrumuturile la casă în ziua de azi se fac pe 30 sau chiar 40 de ani, dar nimeni nu ar vrea să plătească o viață întreaga pentru propria locuință (situația este diferită în cazul caselor și împrumuturilor pentru investiții). Cred că toată lumea știe faptul că, pentru a plăti împrumutul mai repede, trebuie să plătim mai mult decât rata obișnuită cerută de bancă. Pentru a plăti însă mai mult e nevoie, de multe ori, să facem unele sacrificii materiale, adică să reducem cheltuielile de zi cu zi.

Câteva metode mai cunoscute de a reduce împrumutul mai repede sunt următoarele:

- plătiți rata la banca o dată la două săptămâni în loc de o dată pe lună
- dacă aveți un împrumut cu dobândă fixă încercați să plătiți în plus atât cât vă permite banca respectivă (în general între \$5,000 și \$10,000 extra pe an, dar uneori se poate și mai mult)
- alegeți un împrumut de gen linie de credit ("line of credit") în care să depuneți salariul și alte venituri pe care le mai aveți, pentru a reduce dobânda pe care o plătiți lună de lună și pentru a plăti împrumutul mai repede
- aranjați un împrumut care să aibă un "offset account" atașat și țineți cât mai mulți bani în acel cont. Un offset account este un "savings account" care plătește o dobândă egală cu cea a împrumutului pentru casă, așa încât suma pe care o aveți în acel cont compensează ("offset") în parte suma împrumutată.

Toate aceste metode arătate mai sus sunt destul de bine cunoscute, sunt prezentate în presă, cărți, la radio și televiziune. O alta metodă, pe care vreau s-o prezint aici, este mai interesantă și mai puțin cunoscută și sper să vă dea de gândit. În două cuvinte ideea este să achitați mai repede împrumutul la casă cumpărând încă o proprietate!

Totul se bazează pe faptul că, așa cum arată statisticile, majoritatea caselor își dublează valoarea cam la zece ani. Sigur că această constatare nu este valabilă pentru toate locuințele (de exemplu, prețurile la unit-uri și apartamente cresc mai încet), dar dacă veți cumpăra (sau construi) o casă nouă acum, aveți toate șansele să o vindeți la preț dublu în 8-10 ani. Mai trebuie să precizăm că această metodă nu este potrivită pentru oricine, depinde de cât de mare este împrumutul, dacă puteți să mai cumpărați o casă, dacă intenționați să vă vindeți casa în mai puțin de 10 ani etc.

Să folosim un exemplu în care o familie cu un venit anual total de \$60,000 are un împrumut la casă de \$150-200,000 și nu dorește să se mute în următorii 10 ani. Să zicem că vor cumpăra o locuință ca investiție în jur de \$200,000 (recomandăm un pachet teren + casă) pentru care pot obține o chirie de \$220 pe săptămână. Luând în calcul toate cheltuielile (dobândă și altele) vor trebui să plătească \$50 pe săptămână în primul an pentru noua locuință. În zece ani pot vinde casa de investiție pentru un preț în jur de \$400,000 și astfel vor achita atât împrumutul pentru noua locuință, cât și cel pentru casa proprie...

Data viitoare vom vedea de ce este bine să cumpărați proprietăți în Adelaide în 2007. Pentru mai multe detalii despre această metodă contactați autorul.

Tibi Stoian

Mortgage Broker

telefon: 0401 688 430

Cum să ne protejăm identitatea împotriva falsificatorilor

Recent Australian Competition and Consumer Commission a atras atenția ca toată lumea să fie alertă și să ia toate măsurile de precauție și prevenire împotriva șantajistilor care, prin diferite metode, încearcă să obțină informații despre identitatea altor persoane ca apoi să le folosească în diferite alte scopuri.

Șantajul nu are în vedere numai furarea banilor din diverse conturi, în multe cazuri se urmărește chiar obținerea de informații personale pentru a putea folosi identitatea altor persoane în scopuri frauduloase. Sunt diferite metode prin care se poate face aceasta și în continuare, sunt prezentate câteva dintre cele mai des folosite: prin e-mail, telefon, scrisori la cutia poștală de la diverse companii de care nimeni nu a auzit. Din păcate omul de rând face puțin sau chiar nimic pentru a-și proteja identitatea, ceea ce îi determină pe hoți să folosească și să recurgă la tot felul de tertipuri.

Câteva din lucrurile simple pe care fiecare dintre noi le putem face pentru a preveni aceste fraude includ următoarele.

1. Niciodată să nu dați informații personale la cineva în care nu aveți încredere sau pe care nu îl cunoașteți foarte bine.

Să nu dați informații personale, precum numărul de telefon sau adresa unde locuiți, sau numele copiilor dumneavoastră, a soțului/soției la persoane pe care le-ați cunoscut fie pe Internet sau celor pe care nu le cunoașteți de mai mult timp. Gândiți-vă foarte bine pe mâna cui ajung aceste informații și ce ar putea face cu ele.

2. Nu aruncați doar la gunoi, distrugeți vechile bill-uri, alte chitanțe, documente sau cărți de credit care au expirat

Hoții vor utiliza orice fel de metodă pentru a afla cât mai multe informații despre persoanele în cauză, recurgând chiar la colectarea din gunoarie a tot felul de chitanțe, billuri, cărți de credit sau orice alte carduri, billuri de la telefoane, gaz sau curent. De aceea faceți tot posibilul să nu-i ajutați indirect să afle cât mai multe despre dumneavoastră. Distrugeți toate hârtiile care conțin informații despre dumneavoastră și de care nu mai aveți nevoie (le rupeți în bucăți mici ca să nu mai poată fi ușor reconstituite). Uitați-vă cu atenție pe statementurile de la bănci și verificați ca toate tranzacțiile care figurează acolo să fie făcute de dumneavoastră.

3. Verificați-vă, măcar odată pe an, raportul de credit

Acesta se poate obține, gratuit, de pe Internet: www.mycreditfile.com.au, în termen de 10 zile. Mai există pe Internet și alte surse sigure de unde vă puteți procura acest raport de credit personal în care sunt trecute, de exemplu, detalii dacă nu v-ați plătit la timp billurile sau nu le-ați plătit de loc de exemplu. Astfel puteți verifica dacă cineva s-a folosit de identitatea dumneavoastră și când anume a făcut-o.

Alte adrese utile sunt:

www.protectfinancialid.org.au/checking-your-credit-file/default.aspx

www.scamwatch.gov.au unde sunt detalii și informații despre fraude sau, dacă doriți să anunțați autoritățile despre o fraudă care vi s-a comis, sunați la **1300 795 995**.

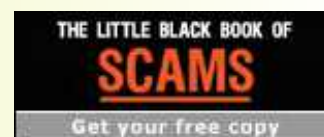
Puteți obține o copie Identity Theft Booklet de la Office of Business and Consumer Affairs sau puteți faceți download pe de website-ul:

www.crimeprevention.gov.au

Puteți completa chestionare online despre fraude la Australian Institute of Criminology:

<http://web.aic.gov.au/surveys/actf/>

Contactați asociația dacă doriți o copie a textului original în limba engleză: SCAMS TARGET YOU! PROTECT YOUR IDENTITY

Articolul original in limba engleza a fost trimis de Adrian Nicolau

Expoziție românească la primăria din Adelaide

În perioada august-octombrie 2007 va avea loc la primăria din Adelaide o expoziție românească cu costume tradiționale și obiecte de artizanat, cât și expunerea unor tablouri ale artiștilor români din Adelaide.

Pentru pregătirea acestei expoziții și preselecția obiectelor care pot fi expuse, asociația a organizat un comitet care să se ocupe de buna organizare a acestei expoziții, din care fac parte Adrian Dragomirescu, Dorina Michas, Magda Vacariu, Amalia Alpăreanu, Diana Strenc, Juliana Barton, Doina Rădulescu, Alexandrina Cristea și Liliana Stoian. Dacă mai sunt persoane care doresc să se implice și să ajute la organizarea expoziției sunt rugate să contacteze pe Liliana Stoian, prin e-mail la: romanian.association@gmail.com sau la telefonul: (08) 8445 9386.

O primă întâlnire a comitetului a avut loc pe data de 28 aprilie 2007 urmând ca să se mai stabilească o altă întâlnire în cursul lunii mai pentru a discuta toate detaliile.

Referitor la costumele populare și obiecte de artizanat

Până în prezent au fost făcute o serie de vizite la domiciliu la unele persoane din comunitate care au și și-au manifestat dorința de a participa la expoziție cu costume populare, obiecte de artizanat, ștergare, vase de ceramică, păpuși îmbrăcate în costume populare. S-au făcut fotografiile la obiectele care vor fi selectate pentru expoziție urmând ca decizia să se ia de către comitet la următoarea întâlnire.

Având în vedere posibilitățile care există la Town Hall pentru a expune costumele populare (sunt trei vitrine de sticlă), s-a hotărât să se încerce o reprezentare a celor trei mari zone geografice din România (Moldova, Muntenia plus Dobrogea și Transilvania cu Maramureș și Banat) prin postere plus costume populare. În postere se vor prezenta descrierea tradițiilor, datinilor și obiceiurilor românești din aceste trei regiuni. Posterele vor fi făcute de Răzvan Petrescu, Mariana Tudor și Florin Oprea.

Expoziția cu tablouri ale artiștilor români din Adelaide

În paralel cu expoziția de costume populare românești va avea loc la primărie și o expoziție cu tablouri ale artiștilor români. Până în prezent și-au anunțat participarea următorii artiști: Dorina Michas, Diana Strenc, Magda Vacariu și Amalia Alpăreanu.

Lista rămâne deschisă și pentru alți artiști români care ar dori să participe. Numărul maxim de tablouri care pot fi expuse la primărie este 24-30, depinde de mărimea tabloului. De aceea vă rugăm să ne comunicați până la mijlocul lunii mai 2007 dacă mai sunt artiști care doresc să expună la Town Hall pentru a putea face preselecția și anunța pe managerul de la primărie. Picturile se pot vinde iar primăria percepe un comision de 20%. Toate exponatele de la primărie trebuiesc în prealabil aprobate de managerul de acolo nu mai târziu de 20 mai 2007.

Asociația consideră că această expoziție va fi ceva deosebit pentru orașul Adelaide, locația este foarte bună și oferă posibilitatea de a ne face cunoscuți și apreciați în rândurile altor comunități etnice. De aceea vă rugăm să ne anunțați din timp dacă sunteți interesați de aceste expoziții, dacă mai aveți idei sau doriți să colaborați într-o formă sau alta pentru ca, în final, expoziția românească să se bucure de un mare succes.

Persoana de contact pentru expoziție este: Liliana Stoian, telefon: (08) 8445 9386, e-mail: romanian.association@gmail.com

Vă rugăm să ne scrieți și să trimiteți articole, povestiri, poezii, informații utile la:

romanian.association@gmail.com

Următorul număr va apare în luna iulie 2007.

Vizitați website-ul asociației unde o parte din anunțuri și informații sunt aduse la zi: www.freewebs.com/romaniancommunity

Pretul: \$3 pentru membri

\$5 pentru non-membri

Adresa pentru corespondența este:

PO BOX 70, Kilkenny, SA, 5009

E-mail: romanian.association@gmail.com

Ph. (08) 8445 9386

